

ЕМИЛИО САЛГАРИ
ГРАДЪТ НА ПРОКАЖЕНИЯ
КРАЛ

Превод от английски: Т. Бъчваров, Г. Жеков, И. Георгиев, 1992

chitanka.info

УВОД

... Дай ми ръка, читателю!

Странствувахме с тебе по моретата на изток след бореца за независимост, страшния и неукротим Сандокан.

Пак с тебе посетихме Вълшебния остров в южните морета, където е било скрито съкровището на Гълъбовите гори. Бродихме из прериите на Далечния Запад през дните на кървавите борби на червенокожите с янките. А сега...

Сега, ако желаеш, аз ще те поведем към Земята на чудесата.

Ние ще се пренесем в страна, в която и днес европейците идват рядко и познават само бреговете ѝ.

Тази страна е Сиам, държавата, където и до наши дни населението почита белите слонове и им отдава божествени почести.

В Сиам има град, построен като прекрасната Венеция върху хиляди острови и канали. Там се издигат планини, които крият в своите недра големи съкровища. Срещат се места, населени от загадъчни племена и диви животни.

Големите реки гъмжат от крокодили и костенурки. Има и още нещо, което до тоя час е неизвестно на света, но след време то ще привлича хиляди и хиляди туристи: това са останки от непозната за нас и още неизучена древна цивилизация, прахът на някогашни велики, но — уви! — изчезнали царства.

В немалко далечни места из Сиам, почти недостъпни за човека, ни изненадват обрасли с тревни, внушителни развалини от високи кули с фантастична архитектура; крепостни стени, потънали в бурен; стени от запустели дворци, в чиито спални сега живеят само кресливи маймуни и отровни змии.

Прозорците и бойниците на тези дворци и кули са замрежени от белезникава паяжина — творение на големи, отровни паяци.

Там личат останки и от старинни храмове. И в полумрака им човешкото око боязливо различава очертанията на грамадни статуи. Това са боговете на древния Сиам.

Безследно са изчезнали племената, поклонници на тези богове и са отнесли със себе си тайната на божествения им култ. За света остава загадка неизвестната писменост, покриваща пиедесталите на полуразрушените стени на храмовете.

Никъде в тия напуснати храмове не се кади тамян, не се чуват песните на жреците, не се носят по мраморния под танците на бляскавите танцьорки-баядерки.

Но от този забравен, полупризрачен свят, освен развалини, все още са останали незаписани легенди. Тези легенди свято се пазят от съвременните жители на Сиам. Пред белите хора ревниво се мълчи за „свещените сагахи“ от древността.

— Защо ти е, бели човече? — уклончиво отговаря сиамецът на подобен въпрос. — Ти почиташ други богове...

В тоя край легендите са по-стари, отколкото ония на Цейлон и Индия. И аз ти предлагам, драги читателю, да ме последваш!

Не ще те вода в съвременния Сиам. Не ще те заведе в днешния Банкок, препълнен с мисионери, търговци, с френски и японски шпиони.

Ние ще посетим Банкок, но стария град, такъв, какъвто е бил приблизително преди век и половина. Тогава народът живеел както са изисквали традициите на древните; когато животът тук е бил пъстър и във всеки случай много по-оригинален и по-интересен, отколкото е днес...

I. СКРЪБТА НА СИАМ

Това се случи в годините на император Пра-Бард, първият, който поддържаше дружба с европейците, но пак си оставаше типичен източен владетел и човек с диви предразсъдъци и суеверия.

Навярно още в първобитните времена, когато се зародила вярата в боговете, в сиамските гори са се покланяли на белия слон и са вярвали, че в тялото му е скрит духът на бога Ганеши, сътворен от хубавата Первати, божествената съпруга на неукротимия бог Шива. Но никога в Сиам, до годините на императора Пра-Бард, не е била полагана такава необикновена грижа за изпълнението на всички религиозни обреди и церемонии, посветени на белия слон.

През този период в колосалните сгради на главния храм в Банкок бяха събрали много бели слонове, чието търсене и докарване в столицата струваше безумно скъпо.

Тогава се случи нещо странно с тези животни.

Тъжният и тревожен звук на гонга в главния храм вдигна на крак цялото население на Банкок. Хората плахо разговаряха: „Един от белите слонове свършил своите дни... Нещастие... Горко ни... Горко на Сиам...!“

Изминаха само няколко дни. И отново над Банкок прозвуча същият гонг и пак настъпи смут сред жителите на столицата. Отново хората плахо заприказваха:

— Чувате ли? Пак гонг... Свършили са дните и на друг свещен слон!

— Какво е това? Или над страната ни тежи проклетие?! Тежко, тежко на Сиам! Едва има неделя време и още един слон е умрял!...

Мъчно може да се опише какво ставаше през тези дни в Сиам.

Смут, тревога, скръб — те като поток се разляха в цялата страна. Сякаш лоши призраци витаеха над колибите на бедните — непрекъснато и навсякъде се чуваше един и същ въпрос:

— Какво ще стане сега със Сиам? Боговете се разгневиха на Сиам. Тяхното проклетие заплашва страната. Смъртта на свещените

слонове предвещава настъпващи беди... Какво ли ще се случи? Какво ли ще дочакаме?

Но, разбира се, в устата на сиамците имаше и други въпроси:

Кой е виновен за това? На кого са се разгневили всемогъщите богове? Кой е причината за смъртта на белите слонове?

Едно име се споменаваше от целия народ: Лакон-Тай — генералисимуса на сиамските войски. Великият предводител, името на когото е записано със златни букви в историята на Сиам.

Лакон-Тай бе потомък на една от най-старите сиамски фамилии. През целия си живот той бе служил само на родината си.

Винаги, когато някой враг нападнаше пределите на Сиам, Лакон-Тай отблъскваше нападението. А в мирно време той беше един от най-влиятелните съветници на сиамския император Пра-Бард. Народът с почит го наричаше „големия застъпник на бедните“. Лакон-Тай се отличаваше с неподкупност, честност и в същото време — с добрината си.

Но Лакон-Тай имаше един грях.

Въпреки традицията на знатните сиамци и на самия император, на младини генералът не си направил харем от жени, а се оженил за европейка. И разправяха, че под нейно влияние тайно приел християнската религия.

Изглежда ръката на някакъв неумолим враг бе отнела радостта на благородния Лакон-Тай. Безгранично обичаната от него жена починала, когато не бил в дома си, със загадъчни белези по тялото, вероятно от някаква отрова.

Лакон-Тай беше безутешен. И ако починалата не бе му оставила дете, мъничка щерка, той би свършил живота си със самоубийство. Но старият войник страстно обичаше детето, както и жена си и изцяло се посвети на възпитанието на малката.

Наричаха я Лена-Пра. И когато тя почна да расте, цял Банкок заговори за красотата ѝ.

Имаше за какво да ѝ завидят сиамските хубавици!

Лена-Пра, или както ние, за по-кратко ще наричаме девойката — Лена — бе висока и стройна красавица, с великолепни очи и тънки, като че от бронз изваяни черти на красиво лице. Бронзовият цвят и стройността показваха, че в жилите ѝ, освен европейската кръв от нейната майка, тече и кръвта на децата на Изтока.

Лакон-Тай бе доста имотен човек. В ръцете му бяха струпани колосални богатства, наследени от неговите деди, а освен това, според обичая му се даваше и част от военната плячка. А тъй като всички походи, в които той участвуваше, завършваха с блестящи победи над неприятели, то на Лакон-Тай като дял се падаха огромни суми.

Но генералът гледаше твърде равнодушно на купищата злато и скъпоценни камъни: по-драгоценна за него от всичко на света бе дъщеря му, която тъй живо приличаше на починалата му съпруга...

Щом свещените бели слонове започнаха да умират един след друг, в дома на Лакон-Тай навлезе дълбока скръб.

— Някой безпощаден враг погубва слоновете, за да погуби и мене! — се убеждаваше старият войник. — Докато има още четири живи слона, императорът не показва особен гняв, но ако...

И отново свещеният гонг в храма Ганеши прозвуча печално, известявайки за смъртта на още едно от почитаните животни. Ето, падна мъртъв вече и четвъртия слон.

Напразни бяха всички мерки, взети от Лакон-Тай за спасяване на оцелелите три слона: кадиях ги с ароматични треви, разтриваха ги с различни масла, водеха ги от едно помещение в друго. Пазеше ги цял отред от слуги. Нито едно стъбло трева или китка листа, ни едно ведро вода не можеше да се донесе в яслите на свещените слонове, без да се подложи на изследване. Магутите — така наричаха пастирите на слоновете — бяха длъжни да преглеждат храната, да не би някой да я смесва с отрова. Въпреки това още два от слоновете бяха постигнати от същата участ, както и другите четири по-рано — те паднаха и умряха в една нощ. Жив оставаше само един бял слон и той беше последният.

А само няколко дни след това в храма, където стоеше този слон, настъпи отново смут: у него също се появиха признаци на близка агония. И той умря...

Тежко и горко на Сиам! Гибел застрашава страната. Гневът на боговете пада върху ни! — носеха се навсякъде изплашени викове.

Същия ден по обед Лакон-Тай, великият, победоносен водач, стоеше на колене, като престъпник, с наведена глава и бледо лице пред императора.

Залата бе пълна. Около трона имаше стража, до стените — тълпи царедворци. Зад колоните бяха всички „талпоини“ — жреците на

храма Ганеши. Но сякаш те не бяха хора, а призраци, безмълвни сенки. Никой от тях не смееше да шавне, нито дума да продума...

Чуваше се само гневният глас на императора Пра-Бард, който гледаше злобно Лакон-Тай:

— Куче! Аз ти поверих най-голямото съкровище на страната, седемте свещени слона. Къде са те? Какво направи с тях?

— Воля на боговете...

— Мълчи, робе! — закрещя гневно, дори яростно Пра-Бард. — Ти искаш да стовариш на боговете своята лична вина. Докато слоновете се пазеха от други по-верни и по-честни от тебе хора, никой не се оплакваше от гнева на боговете. Ако умреше някой „жив Ганеш“ то бе само от старост. Седем слона загинаха в седем недели! А сред тях имаше съвсем млади!

— Вярно съм ти служил, господарю, на бойното поле: запазвал съм с гърдите си отечеството от силни врагове! — промълви с тон на горчив упрек смутеният воин.

Погледът на императора като че ли се смекчи. Наглед той се поуспокои, спомняйки си големите заслуги на стария генерал за Сиам.

— Да, ти служи на мен и на страната! — Но това беше и премина... Целият народ и всичките ми близки сега тебе обвиняват. Ти не запази моите слонове! И ти сам знаеш, че няколкото експедиции, изпратени от мен да търсят нови свещени животни, останаха безрезултатни. Боговете се отвърнаха от Сиам. Те изпратиха гибел на седемте може би последни в света бели слонове! Сега остава само един бял слон у царя на Бирма, но и това свещено животно е вече остаряло и дните му са преброени... Кой ще намери за Сиам нов бял слон, в тялото на когото би се възродила душата на Саммон-Кодома? Кой?

— Ако бих могъл, господарю, да заплатя с цената на живота си намирането на бял слон, аз не бих се замислил нито за минута да го пожертвувам.

— Не бързай! Твоят живот не ти принадлежи вече. Имаш сега друга грижа: ти си под съд! Великият съвет ще реши утре твоята участ! — прекъсна го Пра-Бард.

— Не прося милост и пощада за себе си, о, повелителю! Но аз имам дете...

— Дъщеря ти ли? Но ти няма не знаеш закона? Който е изменил на своя дълг и е причинил вреда на владетеля си, трябва да бъде предаден на позорна смърт. Ако има жени — да бъдат закарани на пазара и продадени, а получените за тях пари да се внесат в касата на владетеля, за да смекчат гнева му. Ако има синове и те са знаели за замисъла на баща си — смърт за тях. Ако ли пък са малолетни — робство за тях. А ако престъпникът има дъщери — те да не се продават на пазара, но позорно да се поробят и предадат за развлечение на простолюдието и нечисти иностранци...

Тези думи на императора накараха Лакон-Тай да подскочи като ранен звяр. Но той отново се отпусна и простря ръце към владетеля, обявил жестоката присъда:

— Милост, повелителю! Дъщеря ми, моята Лена, с нищо не е виновна пред тебе! Милост!

Но императорът, без вече да погледне молещия се за милост старец, стана от трона и се отправи към покоите си, като блъсна вратата след себе си.

След минута императорската приемна зала бръмна, като че ли беше кошер с разтревожени пчели. Тълпата царедворци, слуги, жреци развълнувано сновеше из залата, но страхливо подминаваше седящия, още на колене пред трона, стар генерал. Тези хора като че ли се страхуваха, дори да се докоснат до дрехата му, за да не навлекат върху себе си гнева на владетеля...

— Върви у дома си — чу се заповедническият глас на началника на дворцовата стража.

Лакон-Тай стана.

— Върви у дома си. Там ще очакваш решението на твоята съдба. Така каза владетелят! — продължи същият началник.

Лакон-Тай се запъти към изхода. Но при всяка крачка неговите стъпки ставаха все по-решителни и твърди. След минута той вече вървеше с високо вдигната глава и със смел, горд поглед. А хората, които се изпречваха пред него, същите тези, които до неотдавна едва ли не пълзяха пред всесилния „велик вожд“, сега се отдръпваха от изпадналия в немилост нещастник. Те не издържаха погледа му и навеждаха очи засрамени, като му даваха път.

— Нека бъде каквото са отсъдили боговете! — шепнеше си Лакон-Тай. — Но нито дворцовите блюдолизци, нито простородените

ще видят моето наказание... Аз съм войник и никога не съм се плашил от смъртта. Нека тя дойде при моя зов и ме избави от позора! Поплювковци и роби очакват моето наказание, за да си устроят от зрелището развлечение. Това обаче те няма да дочакат...

Щом се завърна в дома си, измъченият човек дълго време ходи замислен из къщата и терасата на богатата си градина. С настъпването на нощта, когато дойде часът за вечеря, той повика дъщеря си, хубавата Лена-Пра.

— Дете мое — рече Лакон-Тай ласкаво на девойката. — Днес навършваш петнадесет години. Пред теб е животът, нека бъдат милостиви към тебе всесилните богове. Нека твоят жизнен път бъде посипан с рози... Аз съм вече стар и... Кой знае какво ме очаква? На моите години не можем да бъдем уверени в утрешния ден... Помни... Ако аз умра, а ти останеш сама, и кой знае, може да те връхлети нужда, — аз съм скрил в централното езерце на нашата градина фамилните скъпоценности, пазени в семейството ни от векове, както и значителна част от моята военна плячка. Когато потрябва, ти лесно ще намериш тези съкровища в дъното на езерцето. Никой не подозира, че злато и скъпоценни камъни лежат там...

— Защо говориш така, татко? — с нежен упрек го запита младата девойка. — Ти си бодър и здрав. Ти си любимец на нашия владетел. Народът те обожават. Цялата армия те боготвори... А ти като че ли се готвиш да напуснеш тоя свят?

Като изпусна неволна въздишка, Лакон-Тай каза на дъщеря си:

— Глупавият човек живее ден за ден. Мъдрият мисли и за това, какво ще стане утре... Не се тревожи, дете и помни, че ти поверих голяма и важна тайна. Нека никой в света, освен тебе, не знае за съкровището на нашето семейство и... И този, комуто ти един ден ще отдадеш сърцето си като твой мъж... Заклевах ли се?

— Кълна се! — с глух и печален глас отвърна момичето.

Тази нощ в двореца на Лакон-Тай, победителят на бирманците и камбоджанците, любимият на всички генерал, се случи нещо тревожно. Верният му адютант Фенг, на когото при разговор старият генерал загатна нещо странно, не можа да заспи, а всяка минута се вслушваше, за да разбере какво става в съседната стая, спалнята на генерала.

Като погледна веднъж през ключалката, адютантът видя, че старият човек който знае защо разглежда своя великолепен боен нож. Това учуди много верния Фенг.

„Нима моят генерал отново се приготвя за поход?“ — помисли си той.

А към сред нощ нещо като че ли го накара да стане и провери как е Лакон-Тай.

— Генерале мой, спиш ли? — промълви той пред стаята на стария войн.

Никой не отговори.

Тогава адютантът влезе в стаята и при светлината на лампата той откри ужасна картина.

Лакон-Тай лежеше без дихание. До леглото му, на пода се търкаляше изящно изработен флакон. Като го помириша, Фенг извика:

— Опиум! Генералът се е отровил!

И бързо се втурна към стаята на отдавна заспалата Лена-Пра.

— Госпожице! Нещастие! Събуди се, госпожице! — викаше Фенг.

За миг целият дом беше на крак. Единствена не загубила ума си се оказа дъщерята.

— Да изпратим за... Не, не са нужни баячи. Аз зная, че в съседната къща живее европейски лекар, при когото денем ходят стотици бедни болни. Повикайте европейецът.

Никому не мина през ума да се противопостави на тази заповед и след пет минути лекарят европейец влезе в спалнята на отровилия се стар генерал. А когато лъчите на слънцето позлатиха остриите върхове и покриви на многобройните домове и храмове в Банкок, на верандата на двореца на Лакон-Тай се виждаха трима души. Още твърде слаб, но като по чудо изтръгнат от ноктите на смъртта, Лакон-Тай държеше ръката на дъщеря си и с тих глас благодареше на спасилия го европейец.

— Ти ме върна към живота, приятелю — говореше генералът. — И аз ти дадох дума, че няма да възобновя опита си за самоубийство. Но сигурно не за радост останах да живея. Казах ти всичко. Едва ли някой може да ме спаси от гибел. В най-добрия случай, ако императорът се умилистави, той ще ме изпрати за много години в някоя глуха провинция.

— Та какво от това? — не се съгласи с него лекарят. — Като че ли само в столицата на Сиам живеят хора? Скъпо бих платил, за да имам възможност да проникна в дълбините на тоя непознат за света край. И ако ти би поискал това, аз от сърце бих те последвал в изгнанието...

При тези думи очите на девойката пламнаха. Тя погледна с благодарност лекаря. Младият човек усети вълнението ѝ.

През нощта, когато се бореше за живота на изпадналия в безсъзнание стар воин, Роберто Галено, така се казваше лекарят, нямаше време да разгледа девойката, която умело му помагаше. Сега обаче той видя красивото ѝ лице. При ясната дневна светлина върху това лице падаха златните лъчи на южното слънце и Роберто едва се сдържа да не възкликне. Тази сцена на терасата бе прекъсната от появата на някакъв слуга, който извести на стария генерал, че е пристигнал пратеник от двореца на императора.

— Въведете пратеника! — разпореди се Лакон-Тай.

— Послание от нашия велик повелител, царят на царете, божественият, непобедимият! — възвести царедворецът, който държеше над главата си сандъче, с драпирана жълта коприна.

Лакон-Тай с трепереща ръка взе това сандъче: той не знаеше какво е съдържанието му... Колко често все в такова сандъче пратеникът на императора донасяше на един или друг осъден: кинжал, флакон с отрова, или копринено въже! Този, който получаваше такова послание, трябваше след три часа, не по-късно, сам да свърши със себе си, и то именно по начина, посочен от императора: да си разпори корема по примера на японските „харакири“, да се отрови в присъствието на пратеника, или да се обеси.

Но колкото и да беше развълнуван старият войник, освен леката бледност, която личеше по бузите, нищо не издаде тревогата му.

— Слава на боговете! — въздишка на облекчение се изтръгна от гърдите на генерала. — Това наистина е послание от моя повелител до мене, а не... Той не доизрече. И като разчупи восъчните печати на лежащото в сандъчето писмо, на глас прочете съдържанието му:

„Пра-Бард Сомдеца. Непобедимият, Повелителят на Сиам. До своя военачалник Лакон-Тай. Слушай!

Големи са твоите грехове и голям е гневът ми против тебе, Лакон-Тай. Но чужда е на сърцето ми неблагодарността и няма да

стъпи кракът ми по пътя на несправедливостта во веки веков. Слушай!

По твоя вина погинаха поверените на теб бели свещени слонове и осиротя нашата страна, като се лиши от покровителството на боговете. И затова ти заслужаваш голямо наказание, а твоята дъщеря — позорно робство. Но сърцето ми помни, че ти спаси от неприятелското копие починалия ми баща и ми запази трона, когато бях малък. Ето защо молбата ти за пощада намери достъп до моя слух. Слушай!

Голяма е скръбта на цялата страна, моята и на моя народ. Но блещука искрата на надеждата, понеже един от мъдреците на нашата земя видял знаменит сън. Слушай!

Явила му се на сън Махар, голямата свещена змия с рубинени очи и елмазени зъби и каза, че тогава ще се намери «живият Ганеш», възплъщение на Соммон-Кодом, когато в моята ръка се положи «ку» — свещеният скиптър — на великия последен крал-магьосник на народа Нгам.

Явила се след това знаменитата орлица Харуд — тази, която грабва хората и ги отнася в ада, орлицата със стоманени пера, стоманен клюн и медни нокти. И тя му каза, че «ку» на Краля на Прокажените се намира в града на Прокажените, на брега на тайнственото езеро Тули-Сап, в горите на Горен Сиам, където в течение на столетия не е прониквал нито един син на земята.

Слушай, прочее, моята заповед!

Ще се отправиш за тази страна, в тия гори и в този град. Ще намериш скиптъра на Краля на Прокажените и ще ми го донесеш. И тогава ще възвърна милостта си към тебе и народът ще ти въздаде всички почести. А когато настъпи твоят смъртен час, а Пра-Бард Сомдеца, цар на царете, Великият, ще заповядам да изгорят тялото ти на клада от червено дърво и сандал, както прилича на княз от моя дом. Свърших.“

Като прочете императорското послание, Лакон-Тай се огледа наоколо, като че ли се е събудил от дълбок сън.

— Свещеното езеро Тули-Сап! — промълви той с глух и развълнуван глас. — То е там, гдето казват, че не може сега да проникне човек, защото реките кипят от крокодили, а горите са пълни с гигантски човекоподобни маймуни. Развалините на Града на Прокажените... Казват, че който престъпи прага на вратата на тоя град,

ще погине безвъзвратно. Защото в тези развалини се крият милиони отровни змии. Но аз не се боя от тях. Казват, че там живеят зли призраци, кръвожадни сенки на някакви чудовища. Тези призраци пазят храма, в който стои статуята на Краля на Прокажените... Та, що? Или тъй, или иначе...

Пратеникът на императора, мълчаливо присъстващ при четенето на посланието, даде признак на живот. Той се обърна към Лакон-Тай:

— И тъй, какво трябва да доложи на Повелителя?

— Кажи му — отвърна генералът, — че неговият верен слуга още тази вечер ще тръгне по дългия път. И няма да се върне, ако не намери скиптъра на последния крал на прокажения народ! Върви!

Императорският пратеник изчезна.

Същата вечер един малък керван от верни и изпитани хора на Лакон-Тай, въоръжени от главата до петите, пое по посока на Горни Сиам, като тръгна по течението на реката Менам.

В голяма, доста тежка гемия, бавно движеща се под дружните удари на масивните, двуръчни весла, управлявани от опитни гребци, заедно със старите съратници на Лакон-Тай, пътуваха — самият стар генерал, неговата хубава дъщеря Лена-Пра и младият европейски лекар.

Генералът дремеше в малка каюта, а Лена-Пра и Роберто седяха на носа на гемията и оживено разговаряха.

— Аз не помня дори лицето на покойната си майка — разказваше замислено девойката. — Но ми харесват далечните страни на Запада, земите, където се е родила тази, която ми е дала живот... Харесват ми градовете на ония страни, храмовете им, в които не се молят на много богове, а само на един... Пък тук застрашават и мен...

— Как да подредим нещата? — рече Роберто. — Ето, само да ни се удаде да намерим този тайнствен град на Прокажените и мистичния скиптър, Лакон-Тай отново ще си възвърне милостта на Повелителя. А тогава — това ще бъде наша работа, Лена, да се уговорим — можем да се отправим за Европа. Повод може да се намери всякога. Важното е да бъдем далече от вечната заплаха от смърт или робство. И баща Ви и Вие ще намерите в Европа ново отечество. Най-малкото, безопасно убежище, гдето няма да Ви грози никаква беда...

Момичето потрепери, но нищо не каза.

Ободрен от мълчанието ѝ, Роберто продължи със задушевен глас:
— И наистина, Лена! Нима животът в Сиам е такъв, че да Ви е тежко да напуснете родината си? Вие не сте дете, макар и толкова млада. Трябва да знаете от каква ужасна опасност се избавихте само заради това, че настроението на императора Пра-Бард се измени към добро... Но кой ще е сигурен, че утре неговото настроение не ще се промени към зло? А тогава едва ли някой ще спаси баща Ви от наказание и Вас — от такъв живот, който е по-лош от смърт...

Със слаб, едва чул глас, девойката запитва:

— Ще успеем ли да се върнем живи от това пътуване? Какво ни очаква в далечните гори и усои?

— Нека се надяваме, че всичко ще свърши добре — отговори лекарят.

А гемията все повече се отдалечаваше от Банкок.

Внезапно зад нея цялото небе се озари с червена украса. Като че ли някъде беше избухнал грамаден пожар, обхванал изведнъж огромна площ.

— Какво е това? Банкок гори! — извика разтревожен Роберто, италианецът, като улови машинално ръката на момичето.

— Не! — усмихна се то. — Нима забравихте, че тази вечер изпълняват церемонията — изгаряне трупа на последния свещен слон?

Като обясняваше това, в гласа на девойката прозвучаха странни нотки. Нещо подигравателно, дръзко...

Роберто се обърна към нея, вгледа се в лъчезарните ѝ очи.

— Слушай, Лена! — рече той. — Струва ми се... Струва ми се, че Вие не вярвате в белия слон, в тялото на свещеното животно, в което е vyplътен духът на Соммон-Кодом?

Момичето повдигна рамене:

— Майка ми е била християнка! — едва чуто шепнеше тя. — И аз... Аз нося на гърдите си един амулет.

И нещо блесна в полумъглата.

Роберто Галено се наведе и погледът му падна върху един златен кръст, който лежеше в ръцете на дъщерята на стария сиамец.

II. СТРАНСТВУВАНЕ ПО МЕНАМ

Първите дни от пътуването на „белонът“ — тъй наричат сиамците, плуващата по величествената река Менам — голяма, многовеслена гемия с каюти — минаха като сън.

Роберто Галено, италианец по националност, скитник и лекар по призвание, вече успял да преброди света и да се нагледа на чудеса, бе напуснал Европа едва седем-осем годишен. Той беше видял бреговете на Нил в Египет, плувал беше по водите на Ганг, свещената река на Индия. Но това, което се представяше пред погледа му тук, покрай голямата и пълноводна и от никого неизследвана до тия дни река Менам, просто го очарова.

Близко до Банкок тази река се разлива твърде нашироко и образува грамадна делта, а малко по-нагоре тя тече като силен и дълбок поток, чиито брегове са покрити почти с девствени гори. Горските гиганти-дървета, растящи на вечно влажна почва, в наситена с пари атмосфера, достигат наистина баснословни размери, а растителността тук се отличава с пъстротата и разнообразието си, което може да застави любителя ботаник да се захласне. На това растително богатство напълно съответствува и светът на животните, които населяват горските гъсталаци по брега на Менам.

Едва залязло слънцето и във въздуха с ярки разноцветни перца полетяват безброй насекоми. Големи шаренокрили пеперуди прелитат над лениво течащите води на реката, сякаш носени от вятъра листа на причудливи цветя.

Кресливите папагали — от всякакъв вид и големина — на шумни рояци прелитат от единия на другия бряг на реката, бърбят, изглежда нетърпеливо си разказват някакви горски новини.

Белонът плува под гъстите вейки на надвесените над водата банани. След миг из гъсталака се мяркат нечии тъмнокафяви телца, чуват се викове, някакво шептене, като че ли бананите са приютили цели колонии белки. Но това не са белки, а цяло племе малки, дългоопашати маймуни. Те отдалече съглеждат плуващата гемия и са

си избрали банана като най-добро и удобно за наблюдение място. А когато гемията влезе в сянката на банана, те уплашено се сбират на куп и удрят на бяг в дълбочината на гората, като крещят, въртят се с ловкостта на първокласни акробати и се удрят едни други с плесници и ритници.

Ако погледнеш надолу в прозрачните води, там откриваш друг свят.

Като живак се разпиляват по пясъчното речно дъно множество малки, речни рибки, които плуват винаги на стада и търсят храна, докато се натъкнат на кила на гемията и се впуснат в паническо бягство... А ето, клатейки се като безволно тласкано от течението на реката водорасло, плува нещо грозно, безформено, студено; приличащо на въже. Един миг и това въже се свива на кълбо. Още миг и то отново се обтяга и плува настрана. Сега движенията му напомнят плъзгането на отровна змия. Да, такава беше тази гадина, не съвсем змия, но близко до нея, от нейния род — отровна риба, от която в Сиам се боят не по-малко, отколкото от самата змия.

По-нататък по речното дъно пълзи нещо кръгло, тъмно като огромно петно. Но това петно е живо същество. Това са гигантски речни костенурки, които редовно се ловят от обитателите на този край, защото се ядат. Още и затова, защото тая костенурка се отличава със свирепия си нрав, отчаяно побойничество и винаги излиза на двубой с подобните си. Затова поданиците на „царя на царете“ Пра-Бард, на който хазартът е в кръвта, плащат добра цена особено за млади и свирепи мъжкарци от костенурковото племе и тренират от тях първокласни борци, на чието състезание се проиграват цели състояния. Хазартът в Сиам, залагането на костенурките достига такива размери, че непрекъснато и редовно тукашните мъже поставят като залог първо децата си, после жените си, а накрая и себе си...

Наблюдавайки този пъстър и интересен свят, Роберто Галено имаше възможност да удовлетворява напълно своето любопитство. Лакон-Тай, обходил надлъж и шир страната, имаше неизтощим запас от разкази за нравите на хората и животните, пък и на растенията. Той знаеше безкрайно интересни легенди, родени в дълбока древност, в които личеше отзвукът на отдавна минали исторически събития.

Лена-Пра присъствуваше на тия разговори и на свой ред по цели часове разпитваше Роберто Галено, като искаше да знае как е уреден и

как тече животът в Европа, далеч от тинестата Менам. Като беседваше с нея, младият европейец неволно се възхищаваше на възприемчивостта и способността ѝ да схваща бързо, да чете мислите му.

Да, в това красиво младо тяло имаше прекрасен дух.

Онова, което най-много харесваше на младия лекар в девойката, бе нейното хладнокръвие, досетливост, а заедно с тях и женската ѝ чувствителност и деликатност.

Междувременно, като разговаряха за обкръжаващите ги чудеса на природата, Лакон-Тай, дъщеря му и Роберто Галено не можеха да не засегнат и последните случки, които пречупиха живота на стария сиамски войник.

— Имам силни врагове! — твърдеше генералът печално. — Но аз не мога да разбера кои са тези безжалостни неприятели! Императорът по натура е твърде добър и той всякога е бил безмерно милостив към мене. Какво стана с него сега? Но вие сами видяхте, че той не допусна моята гибел. Той ми предостави изход...

— Но това, което той Ви предложи, едва ли е толкова лесна работа — възрази италианецът.

— Не, не говорете така. Наистина ние сме се запътили в твърде рискована експедиция. И само боговете знаят как ще завърши тя. Но засега ние сме свободни. Лена-Пра е с мене, под моето крило. А можеше да бъде иначе...

Лек трепет премина по тялото на младото момиче.

— Свободни ли сме? — запита на свой ред Роберто Галено. — Да, ние плуваме на свобода по Менам. И като че ли никой не върви след нас. Но можем ли да се обзаложим, че това наистина е така? Не ми излизат от ума последните дни в Банкок. Особено едно тайнствено нападение върху мене. Всъщност, ако Вие Лаком-Тай можете да се страхувате от това, че срещу Вас се е обявил някакъв могъщ враг, от къде могат да се явят мои неприятели? Устроиха ми капан! Помислете: вика ме, при болна жена, някакъв си дрипльо, моли ми се и пълзи в краката ми. Запътих се с него към колибата му. По пътя ние криволичихме насам-натам... За щастие, секунда преди нападението, в мен се бе появило подозрение. И този тип получи такъв юмрук, който го накара да се преобърне, да падне по гръб. Но се появиха четирима заговорници. Видях ги навреме и двамата от тях свалих с изстрели от неразделния ми револвер. И какво стана после? Когато след изстрелите

ми се притекоха Вашите слуги — намерихме много следи, открихме мястото, където разбойниците са стояли дълго време в засада, очаквайки именно мене. Но успяха да избягат. Те отведоха, или по-точно отнесоха другарите си, за да не можем да ги познаем...

— Да, това е твърде загадъчно — забеляза Лакон-Тай. — Както помниш, същото бе и със смъртта на седемте бели слона на моя всемилостив повелител!

— А аз не мога да забравя този малаец, тате, който кой знае защо разпитваше нашите гребци за целта на пътуването ни, а после избяга, когато се приближихме до готовата за път гемия — намеси се Лена-Пра. — И аз мисля, че всички тия неща могат да бъдат свързани помежду си. Твоите врагове, тате, които убиха слоновете на императора, са внушили на Пра-Бард мисълта да те изпрати да търсиш вълшебния скиптър на прокажения крал в града на свещеното езеро Тули-Сап. Защо? Затова, защото се надяват, че ще загинеш там.

— А покушението върху моя живот? — запита докторът.

— Същите врагове са разбрали по някакъв начин, че Вие ще дойдете с нас. Те знаят, че европейецът, като гост на императора, се ползува с по-голяма почит сред местните жители. Освен това известно е колко смели и досетливи сте вие, децата на родината на майка ми. Вие, докторе, в техните очи струвате повече, отколкото цял отряд гвардейци на баща ми. И ето, те се опитаха да Ви отстранят, та лесно да се разправят с нас... А този тип, който разпитваше лодкарите за къде тръгваме — той явно е бил шпионин...

— Твърде близо сте до истината. Чудя се на Вашата проникателност, Лена — подкрепи я лекарят. — Но вижте: тука също става нещо необикновено...

— За какво говорите? — запита Лакон-Тай загрижен.

— Погледнете, ето онази лодка, която плува насреща ни — посочи с ръка Роберто. Тя сравнително бързо се приближаваше към белона на Лакон-Тай.

— Да — потвърди генералът след минутно наблюдение. — Изглежда, че там става нещо. Необходимо е да сме нащрек!

— Боже! Какво е това? — извика внезапно италианецът, с бинокъл на очи. — Виждам човешки трупове... Чакайте! Така е! Това са телата най-малко на три деца. И вероятно са момичета по на девет-десет години... Но труповете са разкъсани, като...

Той не доизрече, защото Лакон-Гай извика:

— На оръжие! Фенг! Внимавай!

След минута влачената от течението на реката лодка с окървавените трупове се приближи до белона и заплува само на три-четири метра далеч от него.

— Онг-унап! Тигър! Спасявайте се, кой както може! Онг-унап!
— закрепяха гребците на гемията.

Роберто Галено успя да забележи, че ненадейно иззад доста високия борд на „лодката на мъртвите“ се появи огромно животно, приличащо на гигантска котка.

— Тигър! Но как е попаднал в лодката? — тази мисъл мълниеносно премина през главата на европейца.

Да, това беше „царят на Сиамските гори“ — великолепен, царствен тигър. Навярно той се е добрал до лодката, когато е плувала край брега, или е била вързана в някой пристан. В лодката безгрижно са си играли децата, без да подозират каква опасност ги грози... Щом тигърът се е хвърлил върху тях, те не са имали време да избягат и са станали плячка на ужасния хищник. Но и животното се е намерило в незавидно положение: лодката се скъсала от силния тласък на скока и се понесла надолу от доста силното течение на реката.

А сега лодката с тигъра минаваше твърде близо до големия белон, който влачеше на буксир още две по-малки лодки. И когато белонът извиваше покрай близкия нос, течението отби тези лодки почти до самия бряг на реката...

Хищникът за миг съобрази всичко това. И преди Лакон-Гай да стреля, а Роберто да хване револвера си, тигърът със страшен скок прелетя отделящото го пространство от сушата, падна сред слисаните гребци на белона. После се надигна, скочи отново, този път във влачещата се след белона лодка, свали с един удар нейния кормчия, хвърли се пак, веднъж, дважд...

Накратко казано, като използва за няколко секунди гемията и возещите се след нея лодки като някакъв мост, тигърът благополучно се добра до брега и се скри в близкия храсталак... Преследването му беше свършено безполезно...

Междувременно послужилата за убежище на тигъра лодка се удари в белона и съвзелите се от уплахата гребци я задържаха с кука.

Беше ужасно. Цялата лодка бе кървава, а телата на трите девойчета бяха разкъсани и отчасти изядени от „царя на горите“.

Развълнуваният италианец с голяма мъка гледаше тази страшна картина.

— Нещастни, злочести деца! — шепнеше той със слаб глас.

— Целият Сиам е тъй нещастен! — отзова се Лена-Пра. — Нима животът на когото и да е в Сиам не се намира всяка минута в опасност!

— Знаете ли Вие, докторе, че нито един от поданиците на нашия Повелител Пра-Бард не смее да се противи, ако го нападне слон? — каза Лакон-Тай.

— Защо? — учуди се европейецът.

— Затова, защото всички слонове, които се намират на територията на Сиам, са частна собственост на императора — отговори с болка Лакон-Тай. — Някога си, преди триста години, било иначе. Хората можели да ловят слоновете. В стари книги се разказва как селяните, когато излизали от търпение при нападенията на дивите слонове над посевите им, устройвали хайки, по време на които избивали стотици тлъстокожи великани. Но императорът Кру-Тураб, праядо на нашия Повелител, имал видение... Различно разказват за това. Във всеки случай оттогава с императорска заповед, при заплахата от смъртно наказание, е забранен ловът на слонове и изобщо да им се причинява каквато и да било вреда. Като резултат от тази заповед много местности в нашата страна съвсем се обезлюдиха. Защото спускащите се по време на жетвата върху нивите и градините им слонове превръщали обработената земя в същинска пустиня. Какво можели да сторят беззащитните селяни? За всеки убит слон ги чакало страшно наказание... И те предпочели да напуснат селата си и да се разбягат...

— Нима и днес е още в сила този глупав закон? — учудено запита Роберто Галено.

— Та какво искате? — вдигна рамене старият човек. — Когато нашият днешен император, да продължат боговете дните му, веднъж, под мое влияние беше се решил да отмени този закон, влиятелните жреци се възмутиха. Според тях отмяната на това отживяло и нелепо запрещение да се убиват слоновете се явявало нарушение на свещените завети на прародителите, оскърбление на светата памет на

императора Тураб, светотатство... Те заплашваха Сиам с неизброими злини...

— Та какво от това?

Вместо отговор Лакон-Тай само сви рамене и се отстри.

— Ей, хора! — изкомандува той на гребците, които повече от любопитство, отколкото със страх, гледаха разкъсаните от тигъра тела. — Вземете тази лодка и я предайте на селото, което се вижда пред нас на брега. Може би тези нещастни деца са оттам.

Когато гребците на една от лодките изпълниха заповедта на водача на експедицията, Лакон-Тай заговори отново:

— Да, работите на Сиам отиват все по-зле и по-зле. Мнозина виждат това, но... Мъчно можем да се надяваме за промяна на нещата. Ако талапоините — жреците не представляваха сплотена класа, те не биха имали такова влияние върху простия, невеж народ. Сега те вършат каквото си искат. Ползват се с огромно влияние и пред Пра-Бард и то влияние от особен род. Жреците държат вече в ръцете си жените от императорския харем — любимите жени и фаворитки на Повелителя. А Пра-бард не забелязва колко често той е играчка в ръцете на някой пришелец от Индия, или будистки монах, под расото на когото се скрива може би шпионин от Китай. С едно само още не са могли да се справят талапоините — с императорската привързаност към европейците. И макар в страната ни на това да не се гледа добре, аз вярвам, че вие пришълците от далечната, културна Европа, рано или късно ще окажете благотворно въздействие на Сиам. Но, уви! — И тук често се натъкваме на отрицателни явления. Често от европейските брегове при нас дохождат алчни и отчаяни авантюристи и търговци, готови да продадат всичко и всекиго... И освен това Индия е тъй близко, а нейният пример е твърде поучителен. Европейците проникнаха в нея под форма на скромни и мирни търговци, а сега Индия се задушава от веригите на робството. И кой ще гарантира, че такава участ не ще постигне и нашата страна?

Лакон-Тай въздъхна замислено.

— Тате, твоите думи оскърбяват нашия приятел! — тихо се допря до ръката му Лена-Пра.

Лакон-Тай живо се обърна към Роберто Галено.

— Наистина ли те оскърбих? — запита той разтревожен.

— Нищо подобно! — отговори младия италианец. — Във Вашите думи, Лакон-Тай, звучи самата истина. Но аз не съм англичанин! Моята родина Италия не мечтае да заграбва чужди земи и да заробва когото и да е. Самата тя стене под робски ярем! Двадесет милиона от някогашните римляни, владетелите на половината от света, сега влачат жалко съществуване. Моята страна Италия като едно цяло не съществува. Тя е разпокъсана на части, разделена е между десетки различни владетели. А Италия е сърцето на най-хубавите земи в Европа. Вечният град Рим се намира под владичеството на шайка наши „талапоини“, привърженици на идеята за светското господство на папата... Но, да не говорим за това!

— Да не говорим! — съгласи се Лакон-Тай.

Междувременно белонът, който беше преплувал доста път, навлезе в един особен басейн, подобен на голямо езеро: капризната река, криволичеща насам-натам, някога срещнала на пътя си дълбока долина и я напълнила с водите си.

Като се вглеждаше в околността, Роберто обърна внимание на обстоятелството, че на един от бреговете на езерото се намираше някаква странна постройка, състояща се от няколко отделни сгради. Тия сгради напомняха езерните жилища на кохинхините — виетнамците, понеже се издигаха на подове, опиращи се на множество, набити в глинестото дъно на не твърде дълбоката тук Менам, бамбукови пръчки.

— Какво е това? — запита своите спътници европейецът.

— Разплодник за крокодили — обясни Лакон-Тай. И после добави:

— Ако не се лъжа, — ще ни се отдаде случай да присъствуваме на интересна сцена. Стопаните на разплодника се готвят да уловят един чифт от своята стока!

— Да убият крокодилите? Че защо?

— Много просто! Вие, европейците, сте направили голяма търговия с крокодилски кожи. И сега рядко заминава кораб от Банкок, без да откара няколко тона крокодилски кожи. Освен това, в самия Банкок се намират мнозина любители, които предпочитат месото на крокодила пред другото. И наистина, ако влечугото не е старо, то месото от опашката и гърдите е твърде вкусно. Затова бедните селяни

край бреговете на реките често рискуват собствената си кожа, за да ловят крокодили.

— Надявам се, че поне крокодилите не са обявени за императорска собственост и ловът им не е забранен със закон в Сиам — усмихна се Роберто.

— Да, наистина... Докато талапоините не са обърнали своето благосклонно внимание и не са обявили и крокодилите за свещени животни! — с чувство на явна досада отговори старият генерал, като сви рамене.

Като видяха приближаването на белона, на чийто покрив се издигаше грамаден шпил-знак, че той принадлежи на знатна личност, обитателите на надводните къщи при оригиналния крокодилски разплодник излязоха от своите въздушни колиби. Щом привързаха гемията към плиткия бряг, към тях се приближи строен старец, оказа се старейшина на селото и управител на разплодника, собственост на търговец от Банкок. Лакон-Тай изяви желание да погледат как става ловът на крокодилите и старият човек побърза да даде заповеди на своите ловци.

Всъщност процедурата на ловуването се оказа твърде проста: мускулест момък с бронзова кожа и с твърде правилни черти на лицето седна в някаква клетка. В ръката си държеше яко въже, на края на което имаше лесно подвижна примка, както е при ласото или аркана, а на пояса му висеше остро наточен къс меч.

След вика на този смелчага: „а-ох, а ох-о-ох“ другите ловци започнаха да спускат клетката към водата, която кипеше от крокодили. Не мина минута и край клетката се струпаха много от тях, като че ли очакваха, че в нея има осъдена на смърт жертва...

Отвратителните животни наполовина се подаваха над мътната вода, с широко отворена уста, преплетени едно с друго, те се биеха страшно, като сипеха жестоки удари със силните си опашки.

Ако се скъса въжетото, на което виси клетката — без съмнение — тя и смелият ловец биха изчезнали само за миг... Но момъкът си разбираше от работата: метна във въздуха уловката на аркана и след туй се чу гърлен вик „ха-о-хо“! В този момент другите ловци започнаха да дърпат края на въжетото. Огромен крокодил, с дебела като греда шия, хваната в примката, бе измъкнат от водата и висеше във въздуха, понеже въжетото бе завито около дебелото стъбло на едно дърво.

Уловеният крокодил, зашеметен най-напред от въздушното си пътуване, започна с такава ярост да се извива и бие по дървото с яката си опашка, че звукът от ударите приличаше на изстрели и се разнасяше далече в околността. При това полузадушеният крокодил издаваше странно боботене, напомнящо звука на барабана. Като затихна за няколко минути, съвзело се малко, животното взе отново бясно да се извива и да бие с опашката си по дървото. Но яростта му малко по малко започна да намалява. И накрая огромното вретенообразно тяло на влечугото увисна безжизнено. Тогава някакъв юнак подскочи към крокодила и с майсторски удар разпра белезникавия му корем. Вътрешностите му изпадаха в димящи кръвни кълба. В този миг крокодилът отново се замята буйно, като заплашваше да скъса душешцото го въже. Но тази съпротива бе закъсняла: кръвта на животното бе изтекла. След пет минути раздробиха на части цялото тяло на влечугото.

Лакон-Тай награди смелите ловци с малки медни монети и даде знак за тръгване отново на път.

Същия ден, привечер, гемията на генерала бързо се движеше под силните удари на веслата, приближаваше към онова място на реката, където гъстите гори отстъпват мястото си на ниви и градини по двата бряга. Тук се срещаша доста селища. Всичко показваше близостта на град Айутиейх, някогашна столица на Сиам. По реката и по множеството дълбоки канали се движеха стотици лодки и корабчета с различни размери. Някои от тях със стройните си и леки форми напомняха на младия италианец бойните галери на древния Рим, а други — товарните гемии, толкова разпространени по европейските реки.

Ето, че на брега се показва грамадно здание с издигащи се към висините остри кули с дивни форми, подобни на множество отделни малки храмове с криви стрехи, положени една върху друга. Върховете им завършваха със статуи на Буда, а безброй негови изображения украсяваха покрива на красивото творение.

— Светилището на Соммон-Кодома! — поясни на спътниците си Лакон-Тай, който много пъти бе плувал покрай тези брегове. И после, като се обърна към италианеца, той подхвана да разказва за съществуващия и до дните на царуването на Пра-Бард Сомдеца, кървав

обичай да „укрепват“ всяка нова постройка на храм, дворец или крепост, чрез пренасянето на човешки жертви.

— Веднъж като по чудо, или по-право, благодарение на бързите ми крака, аз се спасих от ужасна смърт! — взе да разказва старият войник. — Според обичая, неизменно поддържан от жреците, когато се започне постройка на някакъв храм, те се разпореждат през нощта да уловят първите трима, които минат по това място, без значение кои са, деца или старци, жени или мъже, богати, знатни или последни бедняци, парии. Довеждат жертвата до изкопания трап, готов за полагане основите на храма, прерязват гърлото на човека и разнасят тялото му с течащите кърви по рова, докато го напръскат. Тогава хвърлят безжизненото тяло в ямата, на ъгъла на постройката и полагат основите ѝ. Освен това в други части на Сиам по-рано заравяха и по няколко живи хора, пленници. Всичко се прави с вярата, че душите на жертвите ще пазят завинаги здравината на зданието и ще предават свръхестествена якост на стените на храма...

— Какво варварство?! — неволно извика Роберто Галено настръхнал.

— Такъв е Сиам! — замислено се отзова Лена-Пра.

След още час, когато нощта вече приближаваше, белонът трябваше да влезе в един страничен канал на реката. Лакон-Тай предупреди Фенг да бъде внимателен, защото понякога се събираха много плавателни съдове.

И наистина, белонът често трябваше да се промъква с разни извивки между множество лодки и корабчета. Като че ли във водата бе израснал цял град, толкова разнообразни речни съдове имаше тук. На повечето кораби горяха огньове. Тук светеха висящи книжни фенери, каквито китайците употребяват при своите празненства. Там блестяха разпалени на огнища малки огньове, които изпълваха въздуха с кълба смолист дим. Някъде гърмеше гърлест глас, другаде плачеше дете, на трето място глухо думкаше барабан. А наред с лодките, от които се носеха тези звуци, двама рибари се караха, като се проклинаха и заплашваха един друг.

— С юмрук ще ти изтръгна мозъка из черепа, очите от орбитите им, сърцето из гърдите и поганската ти душа из корема! — викаше първият.

— С бръснач ще ти одера мръсната кожа, ноктите ти ще изтръгна, косата ти ще изскубя, ушите и носа ти ще отрежа, зъбите от вонящата ти уста ще изчукам! — отзова се другият.

— Само се опитай да се доближиш до мене, паякски сине, брадавична жабо!

— Само се доближи до мен, сроднико на блатния червей!...

Още няколко удара с веслата и гемията на Лакон-Тай стигна до брега. Експедицията му стигна до бележития в историята на Сиам, град Айутиейх или Аютия, основан от императора У Фонг в 1360 година и наброяващ сега повече от 400000 жители. Роберто Галено искаше да отиде веднага, още през нощта, в града, в който през ония времена проникваха твърде малко европейци. Но Лакон-Тай го помоли да не се отделя от тях, като се боеше от всевъзможни усложнения. Затова през нощта всички се разположиха върху палубата, без обаче да забравят да поставят и стража, за всеки случай.

Управител на Аютия тогава беше старият приятел и сподвижник на Лакон-Тай, другар в походите му против бирманците и камбоджанците. Като се доверяваше на приятелството на своя другар, генералът му изпрати по свой човек писмо с поздрав.

Пътниците на белона още не бяха заспали, когато пратеникът се върна, придружен от един офицер. Последният пък бе посланик на самия управител. Той донесе на Лакон-Тай писмо, с което управителят на града канеше своя стар боен другар и приятел да почете с посещението си двореца му и да вземе участие в лов на слонове.

— Но нали ловът на слонове е забранен? — учудено попита Роберто.

— За частни лица — да! — отговори Лакон-Тай. — Ала императорът устройва лова по заповед на императора. Навярно скоро от Англия ще дойде корабът, който трябва да достави в Банкок три полски батареи. Повелителят научил, че в Индия много раджи и махараджи въвеждат полска артилерия с впрегатни слонове и се погрижи да си набави и собствена артилерия със слонове. Ако се интересувате от лова на слонове, то аз ще приема поканата на приятеля си и Вие ще видите нещо твърде интересно.

Италианецът изказа желание да види лова. Лена-Пра също. Така че на следното утро и тримата взеха участие в интересния лов на диви слонове в околностите на Аютия, при който три хиляди ловци

навлязоха в заспалите гори и изгониха на полето повече от двеста горски великани.

Нашите пътници присъствуваха на този лов яхнали гърба на дресирания стар слон на управителя „Надира“.

Беше страшно да се гледа как от гората с грохот се втурнаха към полето стотици грамадни сиви тела на дебелокожи животни, които мачкаха всичко по пътя си. Още по-страшно беше да видиш как те падаха в предварително изкопаните ями и огласяха въздуха с жален рев. Към обед ловът приключи: императорът на Сиам получи двеста великолепни слона, за да организира цял отряд „слонова артилерия“. Наистина, по време на лова бяха изтъпкани нивите и градините на двадесет села и избити сто и петдесет ловци. Но кой в Сиам се занимава с подобни дреболии...

На обед в двореца на управителя на Аютия беше уреден малък пир в чест на Лакон-Тай и спътниците му. Приемът бе твърде сърдечен. Но Лакон-Тай скоро пак се угрижи.

Като се сбогуваха с управителя, нашите пътници отново се върнаха на пристанището, където тихо се люшкеше над вълните на Менам гемията им, пазена от бдителния Фенг.

III. ПРЕДАТЕЛИ

Грамадният на вид, но лек за плуване белон отиваше все по-далеч и по-далеч нагоре по реката. От Банкок той се движеше все по реката. После премина през различни канали и притоци на Менам, на тази голяма водна артерия на Сиам. Отиваше все на север, нататък, където ако се вярва на легендите, в непроходимите горски пуциначи, сред блатиста местност се криеше от човешки поглед „Светото езеро“ Тули-Сап и напуснатият някога от жителите му град на Прокажените, с многовековните си храмове и дворци.

За други пътници времето би текло нетърпимо бавно. Но за нашите приятели това бе интересна разходка. Гемията осигуряваше известни удобства и бе тласкана от силните удари на веслата на яки и опитни гребци. Верният адютант на Лакон-Тай, вечно бодърствуващият Фенг, чудесно управляваше белона. Доктор Галено и Лена-Пра прекарваха на палубата по цели дни, като се любуваха на чудесната панорама, откриваща пред очите им толкова чудни и пъстри картини от тропическия живот. Понякога Лакон-Тай си спомняше своята младост, преминала в странствувания и походи против бирманци и камбоджанци, нападащи сиамските предели и разказваше на младите за преживените опасности и за чудесата на природата.

Младият лекар слушаше поразен от генерала толкова интересни подробности от царството на растенията и животните.

— Виждате ли тази гора? — обръщаше вниманието му Лакон-Тай върху група дървета, спускащи се от гористия бряг към потока, за да уталожат жаждата си с речната влага. — Това е „вечното дърво“. Вие, европейците, го наричате „тек“. То служи за построяването на кораби. Нито едно друго дърво не може да се сравни със способностите на „тека“ да се съпротивлява на гниенето във водата. По бреговете на Сиам и днес плуват кораби, правени от това дърво още преди сто години, но сякаш вчера е отсечено от гората — толкова е здраво и яко то.

— Ето друго дърво, което расте на възли и прилича на бамбука. Във вътрешността му, не зная поради каква причина, понякога се натрупва прах. Ние, сиамците, го наричаме „орлово дърво“. Случва се от едно стебло на това дърво да излезе половин пуд прах, за която китайците и японците заплащат скъпо, служи за приготвяването на най-добрите ухания в света.

— Каква е тази птица? — обърна внимание Роберто върху крачещата по пясъчната низина птица.

— Тази ли? Това е корморан-риболовец. Китайците, японците и отчасти малайците хващат кормораните и ги приучват да ловят риба за господарите си. Те надяват на шията на птицата гривна, която не ѝ дава възможност да погълне и най-малката рибка и птицата е принудена да носи плячката на стопанина си, а той от време на време ѝ подхвърля по някоя полуразвалена риба...

— Какъв е този вик, напомнящ истеричен смях? — запита внезапно лекарят, като се опитваше да съзре странното животно, което сякаш се смееше в гората.

— Лу-гуои! Смеещата се маймуна! — отговори Лакон-Тай. — Ако желаеш, приятелю, да я видиш по-отблизо, ние можем да устроим лов. И без това нашите припаси бързо се привършват, та не би било зле да си набавим месо за запас. Но не от лу-гуои — нито един от нашите гребци не би пипнал месото на тая маймуна. Според народното поверие тя е „дивият горски човек“. Тази маймуна разбираше нашата, човешка реч, но тя криела това си умение поради любопитната причина: бояла се хората да не я заробят и да я накарат да работи. Прочее, лу-гуои е свирепо животно. Ловенето му изисква голяма предпазливост.

Съветът на стария опитен човек и ловец се оказа твърде на място. След няколко часа Роберто Галено сам разбра каква е „смеещата се маймуна“ на сиамските гори, като изпита върху себе си нейната сила и неукротимост.

Разбира се, че за ловците от гемията не бе трудно да се отправят по посока на вика на лу-гуои и да попаднат по следите на маймуната. В лова, организиран от генерала, взеха участие четирима: Лакон-Тай, Лена-Пра, лекарят и Фенг. Като достигнаха мястото, където по всички признаци личеше, че се бе скрила маймуната, ловците се разделиха, за да обкръжат гъсталака, където тя можеше да се скрие. Лакон-Тай и

Фенг тръгнаха надясно. Италианецът и девойката, която владееше оръжието не по-лошо от баща си — наляво.

След няколко минути от мястото, където бяха Лакон-Тай и Фенг се чуха два изстрела. Тогава Роберто Галено и момичето се запътиха нататък и така се натъкнаха на люлеещата се по клоните на дърветата над низината огромна маймуна. Лена стреля, но куршумът ѝ само закачи животното, което успя да се скрие зад едно стъбло. В отговор на гърмежа се чу яростен вой, смешен кикот, от който човек настръхва.

Като се впуснаха да търсят раненото животно, ловците не забелязаха, че то ги причаква затаено в гъстия шумак. В миг някаква грамадна маса се стовари върху гърба на Роберто и го свали на земята. Като падаше, италианецът закачи предпазителя на карабината и тя гръмна. Не успял още да съобрази какво стана, зад доктора се раздаде изстрел, а нахвърлилата се върху него маймуна отскочи встрани.

— Помощ! Помощ! — чу той вик.

Скочил мигновено, Роберто видя, как грамадната маймуна, задавена от ръмжене, е хванала с дебелите си крайници Лена-Пра и заплашваше да прегризе гърлото ѝ с остриите си зъби.

Като обезумял Галено нанесе по устата на лу-гуои страшен удар с приклада на карабината си и направи тази уста на кървава пита.

Маймуната остави девойката, но наново и яростно се хвърли към стария си неприятел. Лекарят отскочи и като по чудо се спаси от гибел: лу-гуои се бе хвърлила към гърлото му с клещовидните си пръсти на предните лапи. Галено нанесе на маймуната нов удар в главата, после в гърдите, в гърба, като се отдръпваше от простиращите се към гърлото му космати маймунски длани, заплашващи да го удушат.

Обаче, такава борба не можеше да продължи дълго. Човекът бързо губеше сили, а животното яростно се съвземаше въпреки новите удари... Роберто Галено чувствуваше, че още миг и ще загине, ако не стане чудо. И чудото стана. Нещо изгръмва зад гърба му и наоколо се пръсна сив дим. А когато димът се вдигна, докторът видя огромното тяло на маймуната в предсмъртни гърчове пред нозете му.

— Хвала на боговете! — чу той развълнувания глас на Лакон-Тай. — Аз помислих, че Вие ще заплатите с живота си, опитвайки се да спасите дъщеря ми. Но Фенг, макар и да е остарял, стреля без грешка. Гледайте — куршумът му е минал над космите на главата Ви, без да Ви закачи и е улучил очите на лу-гуои и смъртта веднага е

поразила звяра. Аз само довърших работата на Фенг с изстрел в сърцето на „хохотана“, като съкратих агонията на маймуната, която и с куршум в мозъка си се протягаше към Вас...

— А къде е Лена-Пра? — огледа се Роберто.

Но девойката вече стоеше до него. Той не успя да съобрази какво става, когато почувствува целувка на ръката си. Лена-Пра беше издигнала десницата му до устните си и изказваше благодарността си за спасението.

— Защо, защо, Лена? — отдръпна ръката си Роберто.

— Вие вече спасихте веднъж живота ми! — каза сериозно девойката. — Тогава, когато спасихте баща ми от смърт. Аз не зная как би Ви благодарила за това девойка от родината Ви. Но аз изказвам благодарността си както умея...

Развълнуваният до дълбините на душата си Роберто сам целуна ръката на девойката. След това, като одраха кожата на „хохотана“, ловците побързаха да се върнат на белона. Фенг носеше на пояса си чифт великолепни диви пуйки, месото на които бе достатъчно да нахрани целия екипаж. Но по пътя те пак трябваше да спират. По едно време Роберто Галено чу дивен, мелодичен звук, който идваше от тревата край корена на един банан и приличаше на песента на някаква непозната птица. Заинтересува се каква е тази птица.

— Тан-тай! — поясни Лакон-Тай. — Пойният гущер, или наричан и „гущерът на земетресението“...

— Но какъв е този гущер? — запита изумено лекарят.

— Разбира се, не е птица, а „гущер на земетресението“ — намеси се в разговора и Фенг. — Почакайте, аз ще се опитам, може би ще ми се удаде да улова този певец. Добре, че той не е от отровните гущери, които се развъждат в Бирма и чиято отрова е силна като на отровните змии.

Благодарение на Фенг след пет минути в ръката на Роберто се намери малко, грациозно животинче с любопитно надута глава и тънко, стройно, почти змиеобразно сиво телце, покрито с разноцветни петна.

— Но защо наричате този певец гущер на земетръса, приятелю Лакон-Тай — заинтересува се младият лекар.

— Защото тоя гущер е най-добрият приятел на човека! — отговори сериозно старият човек. — Не зная с какво може да се

обясни, но „тан-тай“ предчувствува близостта на земетресението и известява за идващата беда няколко минути по-рано, с резки, тревожни звукове, като че ли има опасност да загине. Заради това моите съотечественици искат да държат у дома си, в клетка, „тан-тай“, но за съжаление животинчето скоро умира. Но да вървим при ладията, вече е късно!

И пътниците забързаха към гемията. Там всичко беше в пълен ред и гребците, в очакване на късче вкусно месо, незабавно се заловиха да изпекат пуйките, като прибавиха към тях още три-четири, застреляни от Фенг, корморани. Месото на последните не се хареса на италианеца: мазнината на корморана миришеше на риба и тиня. Но гребците ядяха лакомо.

Вечерята още не беше свършила, когато на брега се появила група полуголи хора, водени от висок старец.

— Събирачи на дървено масло! — объясни Лакон-Тай като ги видя. — Те са цяла експедиция. И с тях има някакви странници. Те навярно не са сиамци, а пришълци от Камбоджа. Гледайте! Имат карабини и носят на гърбовете си някакви кожи?!

Като видяха разкошната гемия, пришълците се приближиха към нея. А старейшината им, щом разбра, че Лакон-Тай е вожд, побърза да предложи услугите си, но Лакон-Тай му отказа, като само поиска да узнае кои са чужденците и защо са се присъединили към сиамците?

— Ние сме агенти-ловци на един „фаринг“-европеец, който живее в Банкок! — поясни един от ловците. — „Фаринга“ е луд: плаща ни скъпо да му доставяме кожи от разни животни, най-вече маймунски. Като чухме, че по тези места има изобилие от маймуни, дойдохме тук на лов за четириръкните изстребителни на посеците... Ако Ваша милост желае, ние ще започнем лова във Ваше присъствие. Любопитно е да се види как падат маймуните в мрежите ни!

Лакон-Тай бе гледал десетки пъти лов на маймуни, най-злите врагове на сиамския земеделец и градинар. Но Лена-Пра и доктора-европеец не бяха виждали подобно нещо. И за да им угоди, генералът се съгласи да вземат участие в интересния лов.

Като си отпочинаха за час, нашите пътници слязоха от гемията, която продължи срещу течението, докато стигна селото на маслосъбирачите, а те навлязоха в гората заедно с ловците. Скоро стигнаха до място, където гъсталакът беше буквално препълнен от

стадо четириръки животни. Маймуните сновяха по гъстата трева, катереха се по дърветата, криеха се в шумака, или пък се люлееха по клоните. Приближаването на хората не им правеше особено впечатление. Тук имаше разни видове маймуни: „буденг“ с подобие на брада и дълга опашка; „дик“ — с розово лице, и „сиаманг“ — най-грозната от тези същества.

Ловците избраха една поляна и оставиха голям глинен съд с ориз.

— Тук ще има хубаво угощение за „горските хора“ — засмя се един от тях. — В ориза е сложен опиум и още нещо...

Като оставиха на полянката храната, хората се отстраниха. След минута там гъмжеше от маймуни. Отначало те недоверчиво обикаляха около храната. Най-сетне, някакъв брадат маймунски юнак дръзна да бръкне в тесния отвор на съда. От висналото му гушаво гърло се раздаде тържествен звук. Може би на маймунски език това означаваше:

— Ура! Елате! Тук има с какво да се облажи нашият брат!

И маймунският юнак започна лакомо да лапа отровния ориз, като гребеше с двете си длани. Примерът му последваха и другите и тогава около ориза се натрупаха всички. Но скоро, с една от маймуните се случи нещо лошо. В ориза имаше лютив пипер, който сякаш ги запали и по очите на лакомците се появиха сълзи. Като изтриваха очите си с длани, те още повече ги подлютяваха и тогава настъпи истинско вавилонско стълпотворение: болезнени викове, гняв и страх се носеха по всички страни. Животните се търкаляха по земята, свиваха се на кълба, биеха се, ревяха!...

Ето сега те всички са слепи! — каза един от ловците и с вдигната дебела тояга излезе на поляната. Последваха го другите и като работеха майсторски със своите тояги, за четвърт час избиха слепите маймуни, които скъпо заплатиха удоволствието да си хапнат ориз.

Увлечени в наблюдението на лова, нашите пътници се сепнаха когато дочуха изстрели, идващи отдалеч.

— Нещо става на реката! — извика побледнял Лакон-Тай. — Да побързаме, приятели! Като че ли неприятел напада нашите гребци!

Ловците на маймуни се спогледаха със странни, многозначителни погледи и се заеха да увещават Лакон-Тай да остане още в гората, с обещание да покажат много интересни неща. Но

разтревоженият не на шега велможа рязко отказа и побърза, заедно със спътниците си, да напусне полянката, на която още се търкаляха топлите тела на току-що убитите маймуни. Като гледаше Лакон-Тай, който почти бягаше към реката, един от ловците процеди през зъби:

— Маймуните се ловят с ориз. А хората могат да се ловят с маймуни.

Другият се засмя и натърти самоуверено:

— Нека си намерят гемията! Нашият покровител трябва да бъде доволен от нас. Ние отвлякохме тези слепци доста далече от реката!

След това мнимите ловци без повече да обръщат внимание на лова, се изгубиха като сенки в гората и изчезнаха безследно.

За двадесет и пет минути тичане Лакон-Тай и неговите другари бяха вече при реката, на мястото, където беше лагерът на маслосъбирачите и гемията. Пред очите им се появи ужасна картина, наскоро съградените колиби на бедняците-събирачи на дървено масло догаряха. Тук-там на земята лежаха обезобразени трупове. От белона нямаше никаква следа...

— Къде са хората? Къде са моите верни слуги? — объркан от внезапно сполетялата го беда питаше Лакон-Тай. — Какво е станало? Нищо не мога да разбера! Кой е могъл да нападне нашия белон? Някакви местни диваци? Но защо те са избили своите бедни съплеменници? При това нашите гребци до един бяха въоръжени и можеха да се съпротивляват на цяла банда неприятели. Аз не виждам тук нито един чужд труп. Нашите са заварени като разпасана команда!

— Ето къде са нашите гребци — извика в този миг Фенг.

Малко настрана от горящото селце лежаха в разнообразни пози злополучните гребци на изчезналата гемия. Но напразно доктор Галено търсеше по телата им следи от рани — ще рече, че те са починали в един момент, като ударени от гръм.

— Те просто спят — прошепна с трепет Лена-Пра.

Лекарят се наведе над близлежащия гребец и тури ухо на гърдите му. После отиде при втори, при трети.

— Да, те съвсем не са мъртви, а само спят! — потвърди той. — Може би са отровени. Но с какво? А, ето!

И Роберто се зае да разглежда захвърлените тук два съда.

— Тук е имало оризова ракия „тодди“! — обясни той, като помириса съдовете. — Но в нея сигурно е имало и нещо упоително,

може би опиум.

— И тях хванали, както ловците маймуните! — измърмори Фенг.

— Стойте, приятели! — рече Лакон-Тай! — Ние трябва да идем при ловците на маймуни. Почвам да подозирам, че те с определена цел ни подмавиха в гората!

— Та нима те ще стоят да ни чакат! — възпротиви се Фенг. — Те отдавна са изчезнали, след като свършиха успешно своята работа...

През това време лекарят продължи да изследва спящите, непробуден сън гребци.

— Не, гребците може да не са отровени, а само заспали! — увери се той след дълго наблюдение. — Сигурен съм, че те утре ще се събудят, но разбира се, с адско главоболие!

— Какво ще правим сега? — запита Лена-Пра баща си, който седеше дълбоко угрижен.

— Ще останем тук. Дължни сме да запазим тия нещастници. Може да ги разкъсат диви зверове или да се върнат и ги довършат същите неznайни врагове, които са ги упоили. Прочее, Фенг сам може да остане при тях, а ние тримата да претърсим гората.

Предприетата проверка само потвърди опасението и доказа, че ловците на маймуни са взели участие в тайнствения заговор, тъй като нито една от убитите маймуни не беше одрана.

— Ето, виждате ли? — твърдеше обезсърчения стар войник. — С нас си изиграха мръсна шега! Гемията изчезна, без нея почти не ни е възможно да продължим пътя си към свещените гори на Тули-Сап... Хората ми разсипани... Селото изгорено, а жителите му избити или прогонени из гората. Нима не виждате, че тоя страшен удар е насочен тъкмо против нас, или по-право, против мене? Някакъв силен и немилостив враг ме преследва. Същият, който отрови белите слонове, който надума нашия владетел да ме изпрати в пуцинаците на Сиам, с безумната задача да търся скиптър на Краля на Прокажените. Този враг сега се опитва да ми отнеме възможността да стигна до поставената цел!

— Твърде е възможно да сте прав, Лакон-Тай! — съгласи се докторът, като обмисли казаното от генерала. — Но не падайте духом: ние сме живи и с достатъчно помощници. Хората ни утре ще се пробудят и ще тръгнем отново към нашата загадъчна цел, без да се боим от нищо! Белона го няма! Но ние пак ще измислим нещо.

— Да, ние ще измислим! — оживи се старият човек. — Не искам да умирам и няма да умра тук! Аз ще намеря тоя проклет... Този свещен скиптър на Краля на Прокажените, ако ще за това да сляза и в ада!

— И ние ще дойдем с тебе, татко! — увери го Лена-Пра, като сложи ласкаво ръка на бащиното рамо. — Нали е така, докторе?

Роберто Галено мълчаливо кимна с глава. Като помисли малко, той запита:

— Но накъде ще се запътим сега?

— Отначало ще трябва да се движим по течението на река Нам-Сак, по устието на канала, който съединява тази река с Менам. За това ще отидат не по-малко от шест-седем дни. После ще трябва да се провираме през гората. Там ще видим какво трябва да се прави по-нататък. Сега въпросът се заключава в това, че...

— Стой! Кой иде? — прекъсна думите му Фенг, като хвана оръжието.

— Не стреляйте! Това сме ние, маслосъбирачите! — чу се отговор и насреща се зададе група хора, в която нашите пътници лесно познаха своите гостоприемни стопани от сутринта.

— О, господарю! — обърна се тъжно към Лакон-Тай приближаващият висок старец, водач на маслосъбирачите. — О, добри и могъщи господарю! Защо ни връхлетя това нещастие! Какво сме направили на тези хора, на тия демони. Всичко, което бяхме изработили в гората за два месеца с усилен труд, всичко това, казвам, загина!

— Кой стори това? — запита Лакон-Тай.

— Кой знае? — повдигна рамене старецът. — Зная само едно: те не са наши съотечественици. Или са бирманци, или по-точно, жители от местностите на Камбоджа. Те се появиха тук уж като мирни пътници. Взеха да угощават вашите гребци, а когато те паднаха и заспаха, започнаха неочаквано да грабят и избиват хората ми, невинните мирни бедняци.

Така, в разговор за загадъчното нападение, премина първата половина на нощта.

Разбира се, Лена-Пра спа спокойно. Тук, в глухата гора, тя знаеше, че се намира под покровителството на баща си, на Фенг и... на доктора-европеец. Чувствуваше се в пълна безопасност, както у дома

си в Банкок. Но сънят на мъжете беше тревожен. За всеки случай те оставиха стража, като се сменяха всеки час.

След полунощ неколцина от упоените гребци започнаха да проявяват признаци на живот, да се движат, бърбят, стават и оглеждат наоколо с мътни очи. Един след друг те идваха в съзнание и приближаваха огъня, където беше стражата на лагера — Лакон-Тай или Фенг: Като разбраха какво се бе случило вчера, бедните изпаднаха в отчаяние и молеха за милост. Но Лакон-Тай ги успокои и посъветва друг път никому да не се доверяват и още повече да не се съблазняват от безплатно угощение.

Слънцето изгря и освети опожареното място.

По реката се показва и една бавно плуваща лодка, в която имаше трима души.

Един от тях извика учудено:

— Какво ви е сполетяло? Пожар ли?

Вместо отговор Лакон-Тай му заповяда с повелителен глас:

— Спри тук! Аз съм Лакон-Тай, генерал, който действа от името на нашия велик повелител.

— Да продължат боговете дните му! Спирам! — съгласи се човекът и лодката се допря леко с носа си на крайбрежния пясък.

Лакон-Тай предложи на лодкарите да му продадат лодката, но най-старият от тях, кормчията каза, че той е само слуга на един търговец и без позволение на господаря си не може да я продаде.

Стана ясно, че тази лодка отива с малък товар за Сераван. Хората се съгласиха да вземат Лакон-Тай и спътниците му. По този начин пътуването им се ускоряваше с дюзината мускулести гребци на Лакон-Тай.

Сделката се сключи бързо и при взаимно задоволство. Но, Роберто Галено наблюдаваше с видимо недоверие всяко движение на кормчията, чието лице не му внушаваше никакво доверие. Обаче когато той изказа своите опасения, Лакон-Тай само вдигна рамене.

— Не, тоя път не може да има опасност, приятелю! Помислете: те са само трима и без оръжие, а ние сме шестнадесет души.

Италианецът видимо се успокои. Но през цялото време на пътуването до Сераван, където лодката стигна благополучно на четвъртия ден, не снемаше очи от подозрителния кормчия. Струваше

му се, че някъде вече беше виждал това лице, но где и кога? — на това не можеше да си отговори...

По пътя за Сераван пътниците преживяха няколко ловджийски приключения. Между другото те присъствуваха на една обикновена за тия краища сцена. При един от походите, в дълбочината на гората, отивайки за дивеч, те чуха яростни крясъци, трясък на дървета, които се трошат, тежък тропот на крака. Едно стадо слонове бе нападнато от носорог. В сляпата си ярост носорогът разпра хълбока на грамаден слон. Но за смъртно ранения се застъпиха другарите му и жестоко натупаха врага със своите хоботи, забиваха могъщите си зъби дотогава, докато смазаният от ударите носорог не избяга в гъстата гора.

IV. ЛЕКАРЯТ ОТВЛЕЧЕН

След досадната и не особено чиста местност около Сераван нашите пътници се отправиха към горите и доловете, като оставиха лодката, и тръгнаха заедно с екипажа. Кормчията, който се казваше Копома, заяви, че познава местността като петте си пръста на ръката.

Лакон-Тай беше доволен, че керванът му ще бъде съпроводен от добър познавач на този край. Още повече, че човек трудно може да си представи какви препятствия се срещат при пътуване из такива диви, почти безлюдни места, където за път често служат само утъпканите от слоновете пътеки или коритата на изсъхналите потоци. Освен затрудненията от липсата на пътища, тук пътниците на всяка стъпка се сблъскват с какви ли не опасности. Те трябва да се провират през преплетени храсталаци, свърталища на отровни змии, да вървят под дървета, където се спускат рояци отровни комари, да скитат през блатисти гори, където по хората и товарните коне се впиват пиявици, жадно смучещи кръвта им. Тежко на тогава, който направи дори една погрешна стъпка в тази пустош! Горко му на онзи, който заспи и не види, че над него се мярка страшната трептяща сянка на вампира, готов да утоли жаждата си с човешка кръв! Тежко на този залутан в гъсталаците човек незабелязващ, че пред него, покрита с шума, лежи просната като пръчка коварната „дабойя“ — отровна змия от рода на кобрите. При търсене място за нощуване трябва да се избягват районите, където още върлува непознатата за европейците загадъчна болест, известна под името „тет“, при която човек се сковва от бързо прогресираща парализа в продължение само три или четири дни и довежда до неизбежна смърт.

За да намалят рисковете докато преминат тези места, именно Копома можеше да послужи за драгоценен водач: той бил обикалял околността много години. По негов съвет керванът от Сераван се запъти към Кахо-Лаи. Така се заобикаляха няколко опасни места. По същия път Роберто Галено преживя приключение, което едва не струваше живота му. Младият учен отдавна мечтаеше за лов на

слонове, а тука в тия глухи места такъв случай за срещи с грамадните животни, владетели на гората, му се представи на третия или четвъртия ден от пътуването. Лена-Пра и Лакон-Тай останаха в лагера, а Фенг, Копома и Роберто се упътиха да търсят дивеч, но се натъкнаха на слон. Роберто стреля. Но куршумът на карабината му само одраска дебелия череп на животното, което се разяри и се хвърли върху хората като на свой лов. Едничкото спасение беше бягството. Слонът заплашваше да ги смачка. Само за един миг те побягнаха. Копома изчезна някъде. Роберто и Фенг се покатериха върху най-близкото, за щастие голямо дърво, обаче те се оказаха без оръжие, защото при бягството си Роберто изтърва пояса с патроните. Като видя, че враговете му са недосегаеми, слонът се хвърли върху приютилото ги дърво и се опита да ги свали на земята. Дебелокожият великан нанасяше с хобота си силни удари на дървото. Той изпочупи всичките му ниски клони, натискаше с могъщото си тяло дървото и го клатеше като вейка, но хората се държаха здраво за клоните му горе.

— Ние сме в същинска обсада — рече Галено. — Кой знае колко време ще ни държи тука това животно.

— Казват, че слонът е много отмъстителен — обади се Фенг, като наблюдаваше маневрите му.

А животното се беше отстранило малко, но стоеше с поглед устремен с ярост към върха на дървото, където се криеха враговете му.

— Слонът може да стои тук две или три денонощия! — заключи Фенг.

— Ние не можем да му направим това удоволствие! Първо — защото нашите ни чакат в лагера. И второ — аз и сега съм гладен! — ядоса се лекарят.

— Какво можем да направим, трябва да търпим! — философски реши въпроса Фенг.

— Но докторът не беше от търпеливите. И когато слонът, уморен се поотстрани, Роберто рискува да се спусне по дървото, за да си вземе падналия до дънера колан с патрони, който по чудо още не бе привлякъл вниманието на слона. За ловкия и привикнал към гимнастически упражнения италианец, това беше сравнително лесно. Той грабна драгоценния си патрондаш и ловко се покатери нагоре. В този миг слонът с невероятна бързина се спусна в атака. Като направи от тялото си стенобойна машина, великанът без малко не успя да

обърне дървото с корените нагоре. То затреця, сухите му клони полетяха като град. Фенг се изпусна и за малко не падна на земята. Добре, че навреме успя да се залови за един клон.

— Почакай, приятелю! — извика на слона готвецият се да поднови нападението лекар. Аз пропуснах да те убия веднъж, но надали ще пропусна втори път.

Той бързо напълни карабината си. И когато слонът за втори път се хвърли в атака, разчитайки да изкърти дървото или да го строши, италианецът стреля отблизо в него. Но още не усетил резултата от изстрела, слонът блъсна с масивното си чело дървото. Ударът му беше толкова силен, че Роберто се изгърси от клона, на който седеше като на седло и падна...

Когато отвори очи, той видя над себе си палатката и чу ласкавия глас на Лена:

— Слава Богу, приятелю! Събудихте ли се? А ние се бояхме, че...

Тя не се доизказа. Гласът ѝ замря, отпадна, и...

— Какво е станало? Как се намерих в лагера — зачуден запита Роберто, като се опитваше да се изправи, но пак се свлече на земята.

— Не говорете много! — спря го Лакон-Тай. — Вие сте жив и нямате никакви рани, освен някои натъртвания. Но скоро ще се оправите!

— Но какво стана с Фенг? — обезпокоен го запита докторът.

— Същото, каквото и с вас! — отзова се верният стар адютант, като се приближи до леглото на болния. — Проклетото животно ни събори от дървото, както малките деца събарят бананите с тояги.

— Но защо не сме смачкани? — зачуди се лекарят.

— Благодарете се на Лена-Пра, господине!

— Мълчи, Фенг! — прекъсна го поруменяла девойката. — Аз не направих нищо особено.

— Разбира се, нищо особено. Ти, госпожице, стори това, което нито една от хиляди жени не е направила: с един удар на ятагана преряза жилите на задния крак на слона, който бе готов да ни смачка. Видял съм много ловци на слонове, смели и храбри хора. Но мнозина от тях не биха нанесли такъв сполучлив удар като тебе, госпожице!

— Та замълчи де, Фенг! Аз се отплатих на доктора само за спасението на собствения си живот, нищо повече!

Роберто Галено хвана с трепереща ръка девойката и в порив на благодарност доближи малката ѝ, но силна ръка към устните си. Вълнението изтощи силите му и той отново отпусна глава унесен. Като на сън лекарят чу ридаещият глас на момичето:

— Тате, тате, помогни му, той умира!

Изминаха доста часове преди силите на европейца да се възвърнат. Едва на третия ден, след фаталната среща с горския гигант, Роберто се почувствува здрав дотолкова, да могат да продължат пътуването си. Преди да се отправят по-нататък, Лакон-Тай му заговори наново за приключението при лова на слона. Роберто забеляза в гласа му нотки на затаено безпокойство.

— Вие, приятелю, не забелязахте ли нещо странно в поведението на водача Копома? — попита генералът.

— Не. Но, какво има?

— Нищо! — рече уклончиво Лакон-Тай. — Не знам защо тази история ми се вижда подозрителна. Ето, Вие едва не загинахте. Фенг — също. А Копома излезе сух от водата. Той ме уверява, че е направил всичко възможно да ви разубеди, да не отивате навътре в гората. Вярно ли е?

Като помисли малко, италианецът отговори с неуверен глас:

— Истина, но... Струва ми се, че Копома ме подбутваше да отида все по-навътре и навътре. Той разчиташе на слабата ми струна, на самолюбието ми. И разказваше, че малцина са се решавали да навлезнат в гъсталака, защото се страхували от нападението на слонове. Може и да се лъжа. Но как успяхте да ни помогнете? Ние бяхме толкова далече от лагера!

Лакон-Тай се усмихна неопределено. След това стана сериозен.

— Нека Ви разкаже за това Лена-Пра! — отговори той.

— Няма какво да ви разказвам! — смутено възрази девойката, като поруменя. Просто неочаквано ме обхвана странно безпокойство, когато тръгнахте. Аз не бях на себе си, нещо ми говореше за близка беда. И ето...

— И тя настояваше да отидем да Ви търсим. Лена-Пра тичаше, а не вървеше. Като че ли нещо я теглеше и тя налучкваше пътя. И, както виждате, дойдохме навреме.

— Лена ли уби слона — попита лекарят.

— Не. Вие сте го убили. По тялото му имаше няколко рани, причинени от куршумите на Вашата карабина и той можеше да поживее още няколко минути, защото кръвта му изтичаше. Но, разбира се, ако Лена не бе прерязала сухожилието на задния му крак, горският великан би имал сили, умирайки, да довърши и Вас. Но аз пак се връщам на въпроса за Копома. Работата е там, че когато бързахме да Ви се притечем на помощ, ние открихме присъствието на малък отряд твърде подозрителни хора, които отблизо следяха именно Вас, като наблюдаваха как ще завърши борбата Ви със слона. Наистина, това беше само за един миг, но ми се стори, че аз видях сред тях именно Копома. При нашето появяване тези типове удариха на бяг. Аз изпратих след тях два изстрела и двама души паднаха, но останалите ги отнесоха, а нямаше как да ги преследвам. После Копома се яви в лагера, като че ли нищо не е било и сякаш не е бил с тези хора, но все пак неговото поведение говори за сериозна опасност: вървят по нашите дири. Това не са мирни хора, а скитници, може би горски разбойници... Затова трябва да обмислим какво да предприемем, та да не паднем в някой капан. Копома аз ще следя непрестанно...

През следващите пет-шест дни керванът се движеше непрекъснато напред, като се провираше все из горските дъбрави. Но скоро дребните и космати сиамски кончета започнаха да се изморяват и Лакон-Тай се принуди да им даде отдих за една нощ. На сутринта пътниците откриха следи от някакъв звяр, който бе бродил около лагера им цяла нощ. Като огледа следите му, Лакон-Тай се засмя:

— Ту-вак! — рече той.

— Какъв е този звяр? — запита Роберто.

— Маймуна-борец. Слушали ли сте нещо за това чудно животно? За него разказват такива чудесии, че аз не знам дали може да им се вярва...

— Какво именно? — заинтересува се докторът.

— Казват, че Ту-вак е твърде мирно животно, поне по отношение на човека. Но... Ту-вак ходи из гората и търси партньори за борба. Повтарям, това може да е само приказка, но разправят, че като срещне човек, Ту-вак го вика за единоборство, като движи мускули, прави гримаси и се смее. Ако човек нарани звяра, то срещата завършва обикновено с това, че извънредно силният Ту-вак сваля човека на земята, а после с тържествуващ смях сам си отива в гората.

— Но навярно любопитната маймуна прави такива опити само с хора без оръжие! Ако тя се натъкне например на нашия керван...

— Вие, европейците, понякога гледате съвсем леко на нещата! — възрази Лакон-Тай, като се засмя. — Съдете сами, приятелю! Наистина Ту-вак се бои от страшния гигант — слона. Но той пък е чудно ловък и сърчен. Да го събориш с един изстрел или с един удар на ятаган, брадва, или друго е работа почти невъзможна. А ранен веднъж Ту-вак — горко на неприятеля му! Тогава не става дума за безопасна, смешна борба, а за сражение на живот и смърт. Ту-вак удушава, за миг извива врата на човека като треска. Той може да разпръсне цяла тълпа силни хора като деца и не ще остави нито един, докато не му счупи ребрата... Но, повтарям, всичко това са доволно фантастични приказки. Те са се родили в подобни на тукашните пуцинаци.

— Желал бих да видя тоя тайнствен звяр! Ще ми бъде много интересно — рече докторът.

Съдено му било това желание да се изпълни много по-скоро, отколкото можеше да се очаква. След половин час близко до лагера се чу свирене, яростен рев, някакво хрипливо дюдюкане, трясък на храстите и тропот на крака. Нашите пътници се въоръжиха и се запътиха към това място, откъдето идваше шумът. Пред очите им се разкри необикновена картина: великолепен, царствен тигър се мятеше на земята в борба с едно човекоподобно, четирикрако животно, което го бе притиснало. Лакон-Тай позна Ту-вак. Борбата бе ужасна. Тигърът нанасяше на маймуната страшни удари със свободната си дясна лапа, като свличаше от тялото ѝ цели пластове кърваво месо. Но маймуната надвиваше, защото тя буквално трошеше костите на падналия в яките ѝ ръце тигър. Още минута и боят би свършил с победа за Ту-вак. Ала неочаквано от гъсталака изскочи и във въздуха се изви някаква жълтеникава маса и с яростен рев се метна върху биещите се. Това беше тигрицата, която идваше на помощ на своя полузадушен съпруг. Двата тигъра, разбира се, лесно се разправиха с отслабващата маймуна. Те я направиха на парчета почти моментално. Но победата им струваше скъпо. Тигърът мъжкар вече не можеше да си отиде от полесражението. Само се търкаляше по земята, като напразно се опитваше да се изправи — счупени му бяха почти всички ребра. Но куршумите на нашите познати прекратиха мъчението на звяра и отнеха живота на вярната му другарка. Злополучният Ту-вак също лежеше

мъртъв, с раздрани меса и строшени кости. Облак кръвожадни мухи набързо се насочиха към издвания му труп, като запълниха тишината с бръмченето си — победиха и пируваха само те...

Изминаха още няколко дни. Най-сетне експедицията достигна населена с хора земя — брега на свещеното езеро Тули-Сап. До Града на Прокажените оставаха още няколко десетки мили. Но целта на пътуването вече беше близка и нищо не предвещаваше бедствие, или неуспех. Сега, естествено всички разговори в лагера бяха насочени към това — как по-скоро да се достигне Градът на Прокажените и как да се намери незнайният изумруден скиптър на последния крал на Прокажените.

Нуждата от почивка на хората и конете застави Лакон-Тай да установи кервана за нощуване при брега на езерото Тули-Сап. Но тук се случи нещо, което разбърка целия му план. Същата нощ доктор Роберто Галено, както си лежал в една палатка с Фенг, изчезнал неизвестно къде, оставяйки дрехите и оръжието си в палатката. Като че ли той бе позорно избягал от другарите си, предвид на трудното по-нататъшно пътуване. Но множеството чужди следи около палатката му явно сочеха, че тук са се въртели някакви неуловими, невидими врагове на лагера, които са отвлекли европейца...

Фенг още спеше в същата палатка мъртвешки сън и напразно отидоха всички усилия на Лакон-Тай сутринта да събуди верния си адютант. Личеше, че Фенг е упоен или отровен с някаква билка...

Но какво се беше случило е младия лекар?...

Това се изясни едва по-късно.

Роберто сам нищо не разбрал, нищо не можа да обясни. През фаталната нощ той заспал в палатката. В съня си той като че ли чувал някой да се приближава към него, но помислил, че това е Фенг. Прочее, мярнало му се, че не е Фенг, а Копома, кормчията, водачът на кервана. После докторът почувствувал леко убождане в гърба си. След това за него всичко изчезнало. А когато отворил очи, той с изумление се видял над водния простор на езерото, в лодка, пълна с въоръжени селяни, в които, по разказите на генерала, Роберто познал представителите на племето Стиенги, населяващи околността на езерото Тули-Сап. Щом се пипнал за колана, европейецът се убедил, че сега е свършено обезоръжен и беззащитен. А лодката, тласкана от ударите на греблата, бързо се отдалечавала от брега, насочена към неизвестно място. Около

него седяли хора с бронзови лица, блестящи очи и къдрави коси. Те разговаряли помежду си на непознат за него език, като от време на време се смеели, кривили се, после пак ставали сериозни. Видял, че често се обръщали уплашено назад, към мястото на лагера, като че ли се страхували от преследване и нападение.

Всички усилия на лекаря да се разбере с похитителите били напразни. Вождът на туземците твърдял, че той приел от някакъв си „велик вожд“ спящият доктор, с поръка, без да му се причини някакво зло, да го отведе далеч — много далеч по бреговете на Тули-Сап и после да го пусне на свобода. Безуспешно Роберто заплашвал похитителите си с гнева на сиамския император и намесата на европейските консули. Туземците само твърдели:

— Сиам е далече. Императорът тук е безсилен. Ние, стиенгите, сме свободни хора: от нищо и от никого не се страхуваме!...

Привечер, след цял ден пътуване, стиенгите започнали да се безпокоят. Вдигнала се буря в езерото, която силно тласкала мътните вълни. Вятърът духал поривисто. В горите по брега се чувал шум.

Стиенгите се опитали да излязат на брега на езерото. Успели да сторят това на място, където нямало нито лагер, нито село. Оставили Роберто в една полуразрушена колиба, сам и свободен, да прави каквото си иска.

Европеецът бил твърде уморен и скоро заспал дълбок сън. В съня си смътно той слушал отчаяни викове, чувствувал блясъка на мълниите. После тялото му внезапно било обхванато от студ. Чак тогава се събудил и извикал ужасен, около него бучала вода, която заплашвала да разруши и отнесе колибата му. От стихията и вълните езерото неочаквано се разляло, потопило брега и лагера на стиенгите, преди те да успеят да предприемат каквото и да е. Сега само един Господ знае накъде са ги отнесли бурните езерни вълни.

Но Роберто не се отчаял. Животът в тропическите страни, пълен с изненади и катастрофи, отдавна го приучил да бъде готов на всичко. Да намери обаче каквато и да е лодка в тоя момент не можело и да се мисли. Но нима лодката не може да се замени с някакви предмети? Стига да са такива, които да се държат над водата. Греблото може да бъде заменено с тояга или върлина.

След пет минути бурен воден поток вече влачел лекаря неизвестно накъде. А оказало се, че течението на тоя воден поток,

излязъл от езерото, го насочва натам, където предишната нощ той бил отвлечен.

Кънтяли гръмотевици, мълнии браздели небето. Вълните ревяли, водата беснеела. Бездната всяка минута можела да погълне смелия плувец, доверил в момента живота си на нещо, което случайно му попаднало във водата — наръч тръстика, служила в колибата му за легло, а сега превърнат от него в плаващ, своеобразен сал. Тоя сал на всяка стъпка заплашвал да се разпадне, носел се под надвесените над водата клони на дърветата или се стрелкал по средата на течението. Около тръстиката кипели яростни вълни, извивали се водовъртежи. А Роберто само напъргал всичките си сили, дано да се задържи на нея и да не падне сред беснеещите вълни.

V. ИЗПИТАНИЯ

Полупрозрачна, белезникава мъгла се разстилаше и носеше над заспалите гори, прорязани от дълбоки потоци... В сумрачната светлина на ранното утро гигантските дървета „тек“ се очертаваха като фантастични фигури. Гласовете в гората заечаха някак тайнствено и зловещо, като че ли тя бе препълнена е призраци. Тези призраци се лутаха насам-нататък, те нещо търсеха...

— Кра-а! Кра-а-а!

Чуха се прокрадващи се стъпки, пукот от счупени сухи вейки, плясък на вода, като че ли в нея е паднало тежко тяло. После се раздаде писък, сякаш видяла неприятел, съскаше раздражена змия. А от върха на скалата, издигаща се над речната бездна, в отговор се носеше някакъв вик на диво тържество... И пак в подножието на скалата се мяркаха призрачни сенки и се чуваха тревожни гласове.

Към обед мъглата се разсея и въздухът очисти. И тогава летящият над тази местност горски коршун видя ония, които на разсъмване изпълваха въздуха с викове, напомнящи крясъците на голям тукан: на скалите се намираха двама души, един от бялата раса, европеец, а другият — висок, мускулест войн стиенг. В ръката на белия светеше тежък малайски нож, а стиенгът държеше голям лък, който можеше да изпраща на далечно разстояние носещите смърт стрели.

Долу под скалата се бяха разположили на стража туземци, всички въоръжени с лъкове, стрели, копия и щитове. Те бяха обкръжили скалата от всички страни, като отрязваха пътищата на обсадените и към реката и към крайбрежната гора. Но когато някой от тях опитваше да приближи скалата, от върха политаше смъртоносният вестител — страшната стрела на стиенга. И тогава край реката се разнасяше ревът на смъртно ранен човек.

Така изминаха няколко часа. Но на този, който познава условията на горския живот, трябва да му мине през главата мисълта, че подобна борба между двама души с цяла тълпа въоръжени войни не може да

продължи много дълго, по простата причина, че стиенгът на скалата не може да има неизчерпаемо количество стрели. Всеки изстрел, сполучлив или не, ще намалява запасът му и рано или късно стрелецът ще остане обезоръжен и безпомощен... Това съзнаваха и обсадителите и обсадените. И първите търпеливо чакаха да настъпи желания момент, когато без жертви ще заловят хората на скалата. Но към обед се случи нещо неочаквано. На върха на скалата се показва с целия си ръст стиенгът, като размахваше с ръка някакъв парцал.

— Предаваш ли се? — чу се вик отдолу.

— Татого жив не се предава! — гордо отговори стиенгът.

— Какво искаш тогава?

— Не си ли ти Карруа, вожд на кайаните? Аз убих миналата година брат ти!

— Както ще убия и аз тебе днес! — ревно избухналият в гняв кайан.

— Не бързай! Аз съм същият, който преди две години проследи в гората трима млади войни от вашето племе. И когато те улисани от писъка на совата се втурнаха в гъсталака, аз убих единия със стрела, другия с копие, а третия — с удара на тояга!

— Аз ще отмъстя и за тях — не отстъпи Карруа.

— Не бързай, о, вожде на страхливи чакали, мислещи се за хора! Аз съм пак тоя, който се промъкна в селото ви преди пет години и закла седем сънливи кайани, а от тях двама се смятаха за славни войни... Ти трябва да ми отмъстиш и за тях и за много, много още твои съплеменници. Колкото кайани съм убил, толкова пръсти нямаш на краката и на ръцете си...

— Повече няма да убиеш никого! Аз ще те одера жив! — закани се Карруа.

— Да, след като убия още десетина твои съплеменници! Но аз искам да ти предложа нещо друго! Между мене и тебе, между моето и твоето племе, стои кръвта и смъртта! Да приключим нашите сметки. Да застанем един срещу друг. Ако аз падна, то този бял човек, който изплува тук от потока през тази нощ, нека ти бъде роб. Ако паднеш ти, твоите войни да ни оставят с белия човек свободни.

— Какъв е този бял човек с тебе?

— Той казва, че не е търговец, нито войн, а „мъдър старец“, макар косите му да са черни, а тялото гъвкаво. Той е дошъл на

бреговете на Тули-Сап с други хора, които търсят развалините на града на Прокажените.

— Как се е свързал с тебе?

— Той ми спаси живота в гората, когато върху мене внезапно се хвърли от някакво дърво хищна пантера. И макар той да казва, че стиенгите са го отвлекли от лагера на другарите му, — този човек свърза с мене дружба и встъпи в съюз. Но това не се отнася до тебе, кайан. Отговори, приемаш ли ти, като войн, предложението ми за единоборство или ще се покажеш като страхливец, който се крие зад гърба на своите воители и ги излага на стрелите ми?

— Приемам предложението ти! Ще взема живота ти!

— Или аз ще взема твоя!

Провикванията от скалата и от подножието продължиха още четвърт час, докато спорещите не дойдоха до пълно съгласие за мястото и условията на смъртния двубой, който трябваше да реши съдбата на двамата непримирими врагове.

С дълбок интерес следеше този разговор нашият стар познат доктор Галено. Именно той беше белият човек, когото младият войн стиенг назова свой спасител.

За кратко време европеецът беше преживял редица приключения, описанието на които би заело стотина страници. Страшният поток след бурята го бе пощадил, даже му беше помогнал да премине с невиждана бързина много мили и да се върне отново на езерото Тули-Сап. Тук вълните бяха изхвърлили лекаря на крайбрежния пясък цял и невредим, без оръжие. Италианецът имаше само случайно намерения след катастрофата в лагера на неговите похитители, къс и масивен малайски нож. Като скиташе напосоки по езерния бряг с надежда да намери лагера на Лакон-Тай или развалините на Града на Прокажените, докторът наистина помогна на непознатия млад войн-стиенг, нападнат от пантера. Хищникът беше смъртно ранен от силния удар на Робертовия нож и доубит от оцелелия стиенг. Но последният носеше на плещите си следите от ноктите на пантерата. Не следи, а цели кървави бразди, та докторът както можа облекчи страданията на ранения. После заедно тръгнаха да търсят хората на Лакон-Тай, но по пътя ги обкръжи цял отряд от кайани и като по чудо се спасиха. Преминаха през една пещера, или по-право през дупка в широката скала, където пък едва се спасиха от нападението на законния обитател

на това леговище — един грамаден питон или удав. В бързината нямаше време да мислят за преследвачите и скоро двамата се намериха на върха на скалата, но там ги очакваха кайаните. Имаше опасност тази обсада да завърши фатално, понеже нямаха оръжие, пък и силите им отпадаха, а врагът беше многочислен и упорит.

Когато стиенгът намисли да извика вожда на кайаните на двубой, докторът се обяви против. Опита се да го убеди, че битката между двамата няма да бъде при равни условия. Кайанът е бодър и съвършено здрав, докато стиенгът гори от треска, естествена последица от изгубената кръв и нагнояването на раните, получени от нападението на пантерата. Но стиенгът държеше на своето:

— Аз съм убил много кайани, ще убия и този и още други! Не ми пречи, не заставай между мене и кайаните, бели човече!

Намисленото от стиенга се изпълни. Двубоят стана. Роберто Галено трябваше да присъствува само в качеството си на зрител.

Дуелът между туземците ставаше с мечове или „паранги“, малайска изработка. Двамата противници се оказаха добри фехтовачи и десетина пъти кайанът бе застрашен от опасността да бъде разсечен на две половини. Много пъти стиенгът пък се намираще на ръба на своята гибел. По едно време уморените борци се разделиха за няколко минути да си отдъхнат и отново да се спуснат един срещу друг. В тоя промеждутък стиенгът пошепна на доктора:

— Аз зная какво правя! Тия кучета, кайаните, ако убия вожда им, ще ни унищожат и няма да изпълнят условията на договора. Но аз съм по-хитър от тях. Сега като подновим борбата, ще застава така, че да се намеря на края на брега и тогава ще се хвърля във водата. Ще избягам от тях до съседното селище, там има много другари. Тебе кайаните няма да закачат, защото ще разчитат да получат добър откуп. Но те ще се измамат в надеждите си. Още преди да успеят да се измъкнат отук и да изминат десетина километра, аз ще доведа приятелите си, ние ще ги избием до един и ще те освободим.

След пет минути двубоят се възобнови. Като следваше своя план, стиенгът отстъпваше и докторът вече бе започнал да вярва, че ще му се удаде да извърши намисленото, когато внезапно като отбиваше удара на противника си Татоо се подхлъзна и падна на едно коляно. Кайанът се възползва веднага от това и мечът му се стовари върху главата на стиенга и я разсече почти на две до шията. С гръмки викове

останалите кайани се нахвърлиха върху трупа, рязаха го, мушкаха го, ритяха го с крака, докато тялото на стиенга не се превърна в окървавена маса. Тогава те търкулнаха трупа от брега и тялото на загиналия туземец, оставяйки по скалистата стена на брега кървави следи, изчезна в мътните води на потока.

— Бели човеко! — обърна се убиецът на стиенга към доктора. — Ти си мой пленник. Аз ще те заведа в нашето село. Децата ще си играят с тебе, жените ще те замерват с кал. Но ти ще останеш жив и ние ще получим за тебе много дарове... Хайде, върви пред мен!

И ето, предстояха нови изпитания за лекаря, който попадна в най-дивото племе в Сиам, на неукротимите кайани.

Но още вечерта на същия ден сред кайаните се появи някаква тревога. Воините загрижено се оглеждаха назад. Вождът им разпрати патрули из околността и накрая предупреди пленника:

— Преследват ни стиенгите. Това може да са братята на убития от мене Татоо. Те са много. Те се пазят един друг. Но ти не се радвай. Ако ни достигнат и ти само дадеш признак на живот и извикаш за помощ, или заревеш, войните ми ще те довършат набързо, както аз довърших Татоо.

Бягството на кайаните продължи дълго и европеецът напразно обмисляше начин как да се избави от пленилите го туземци. За щастие още преди двубоя на стиенга с вожда на кайаните Роберто се бе досетил да скрие своя меч в дрехите си и сега, в случай на нужда, можеше да разчита на него, за да защити живота си. Или може би ще се намери момент да убие часовоя и да избяга. И такъв случай му се предостави съвсем скоро. За да се избавят от преследващите ги стиенги, кайаните запалиха гората. Но не мина много време и вятърът обърна огъня към тяхната страна. Туземците изпаднаха в паника и се разпиляха в безпорядък. В бъркотията доктор Галено свърна незабелязано настрана и скоро се оказа сам в пламтящата гора... Това бяха часове на ужас и агония на живота... Всичко наоколо се беше превърнало в огнен океан: гореше земята, гореше и въздухът... Но Роберто все пак се спаси от страшния пожар, като се хвърли към една блатиста полянка. Когато огънят се отдръпна и остави димящите и още недогорели стъбла на дърветата, италианецът се запъти да търси Лакон-Тай и хората му. Но той едва стоеше на краката си. От огъня дрехите му бяха дрипи, тялото — на много места обгорено, пред очите

му плуваше кървава мъгла. Той вървеше, но не знаеше накъде. Не виждаше почти нищо, не чуваше, залиташе като пиян, влачен само от някакъв инстинкт... И ето че силите му се изчерпиха. Като направи още няколко несигурни крачки, той се спъна, падна на земята и загуби съзнание...

Но да оставим за известно време на това място пострадалия лекар и да се върнем пак в лагера на Лакон-Тай.

На сутринта, когато се откри липсата на Роберто Галено и бе съобщено на генерала, че не могат да разбудят спящият адютант Фенг, в лагера се вдигна тревога. Започнаха да дирят доктора. Разузнавачи от отряда на Лакон-Тай претърсиха близката гора и развалините наоколо. Скоро следите на похитителите бяха открити. Освен това, когато най-сетне Фенг отвори очи и можа да вземе участие в търсенето на изчезналия без вест лекар, намери се един предмет, който помогна на Лакон-Тай да разгадае кой именно е този негов неумолим враг и преследвач, по чиято поръка местните жители са отвлекли доктор Галено. Но този предмет, за който става дума, бе открит не от хората от отряда на Лакон-Тай, а сякаш от самото небе изпратените в негова помощ съплеменници на Фенг. Когато търсеха следите на доктора, Лакон-Тай, Лена-Пра и Фенг се натъкнаха на много следи, които обикаляха лагера им. Тогава те откриха един човек, който се криеше в сянката на гъсталака. Фенг решително излезе напред, като призова за преговори спотайващия се в гората неприятел. От храстите излезе един войн на преклонна възраст, но силен и бодър.

— Защо ни преследвате? — попита Фенг. — Защо отвлякохте нашия лекар?

— Ние ли? — удивен извика старият човек с искрен тон. — Че ви следим това е истина. Но само затова, защото се опасяваме да не ни нападнете. Ние знаем, че белият човек е отвлечен от вашия лагер, но ние не сме участвували в тази работа. Него го грабнаха стиенгите от племето Лагаруа, а ние принадлежим на племето Никайатоки.

— О! Племето на моите родители?! — извика извън себе си от радост Фенг, като хвърли оръжието си. — О, богове! Аз отново съм сред своите!

— Кой си ти, войнико? — учудено го попита старият туземец.

— Казват ме Фенг, аз съм син на Лоо-Пара!

— Синът на моята сестра? — на свой ред се удиви човекът. — Ти ли си Фенг, който падна в плен на сиамците, или по право беше прибран от един велможа на полесражението, дете лежеше окървавено, готов да предадеш дух на боговете?

— Да. Този мой спасител и господар е тука с мен!

— Лакон-Тай, великият генерал на сиамците, тук ли е?

— Да, ето го! Но той не ми е господар, а приятел и покровител. И да не бъде вражда между него и племето на дедите ми!

— От само себе си се разбира! Ние живеем в пълен мир с поданиците на Сиамския крал и почитаме великия му вожд Лакон-Тай. Той е желан гост под нашия покрив и ще бъде наш брат! — каза вождът на племето Никайатоки и се поклони пред Лакон-Тай.

Новият съюз веднага засили отряда на Лакон-Тай с още няколко десетки силни и бодри войни. А най-главното — можеше напълно да се разчита на помощта на племето. Лакон-Тай бе много доволен от случилото се, като да бе удържал блестяща победа. И наистина помощта на неговите съюзници се оказа много полезна във всяко отношение и преди всичко при организирането на най-внимателното претърсване около лагера, при което един млад воин донесе на Лакон-Тай намерено чудно украшение за глава, направено от злато, във форма на обръч с разни надписи. Като видя тоя оригинален венец, Лакон-Тай се изненада:

— Венецът на „пурама“! Венец от главата на жреца, камбоджанеца! Но как е могла тази скъпоценност да се намери тука в гората?

— Загубил я стопанина й, разбира се. И той именно е нашият враг — настоя Фенг.

— Да. Този е нашият смъртен враг! Къде ми бяха очите по-рано? Как досега не се сетих за това? О, богове! Вярно казват хората: когато боговете искат да накажат някого, те по-напред го правят сляп и глух!

— За кого говориш, тате? — запита Лена-Пра.

— За най-отровната змия от Камбоджа, за Миенг-Минга, за „великия раздавач на милостите“ на нашия владетел, за „пурама“!

— Нима той е твой враг? Че защо?

— Заради тебе, дете мое! Миенг-Минг, чужденец с тъмно минало, лукав властолюбец, достигнал висок пост при двора на императора, отдавна се опитва да получи честта да се сроди с някоя

знатна сиамска фамилия, за да укрепи по тоя начин своето положение. Той поиска от мен твоята ръка, когато ти беше на четиринадесет години, още дете. И аз го изгоних. Ако той беше рибар, надничар, тъкач или търговец, аз нищо не бих имал против професията му. Но мълвата упреква тоя човек в хиляди престъпления. А между другото и за това, че той е невероятно жесток към жените си.

— И този човек е искал да направи от мене една от тридесетте си жени? Но аз никога няма да се съглася да стана жена на многоженец! — разпалено рече Лена-Пра, като стискаше юмручето си. — По-добре смърт, отколкото в харем! Та ти казваш, че си отказал на тоя камбоджанец?

— Да. Аз го изгоних от дома. И оттогава именно той започна да прави интриги, за да ме принуди да те дам, или да ме погуби. Разбира се, ако аз загина, то ти, сама — безпомощна, ще станеш лесно жертва на мръсника. Тогава той би постигнал своята цел. О, богове! Сега вече аз разбирам защо измряха един след друг свещените бели слонове! Едва сега аз виждам ясно и разбирам всичко! Не му е нужна нито твоята смърт, Лена, нито моята — иначе той не би достигнал целта си. Ето защо той не ни напада направо, ето защо не ни уби. Той желае да му паднем живи в ръцете.

— А докторът?

— Докторът ли? Докторът обърква плановете му, трябва да бъде отстранен. И ето, той е отделен от нас, отвлечен, а преди са посегнали и на живота му.

— Но няма ли да го намерим, тате?

— Или ще отмъстим за смъртта му!

— Боговете няма да допуснат той да умре! — пребледняла, с тих глас настоя девойката. — Защото...

— Защо? — изпитателно се вгледа в нея баща ѝ.

Тя наведе очи с дълбоко смущение.

След минута Лакон-Тай заговори отново.

— Не, дете мое, ето и той също е пришелец. Човек, чужд на нашата раса!

— А твоята жена, моята майка, нима беше от Сиам? — възрази едва чуто девойката.

— Той е християнин, а ние сме будисти.

— Аз не вярвам в Буда, тате!

Настъпи тежко мълчание. После Лакон-Тай разтърка челото си, като че ли искаше да прогони някоя своя печална мисъл.

— Сърцето ти предано ли е на тоя човек, дете мое? — попита генерал Лакон-Тай.

Вместо отговор Лена само кимна едва забележимо с глава и от очите ѝ се търкулнаха две големи сълзи.

— Но, той обича ли те?

— Той ли? Той?...

— Да. Може би там в неговата родина е останала друга жена, която му е по-мила от тебе. Той е честен, благороден, но... Но той ще си отиде от тоя проклет от боговете край и в обятията на друга ще забрави за тебе...

Девојката заплака. Ала после очите ѝ светнаха!

— Тогава ще умра! — каза тя кратко. Но в думите ѝ звучеше желязна решителност.

Лакон-Тай наведе печално глава.

— Да не говорим за това — рече той след минутно мълчание. — Преди всичко трябва да го търсим и намерим!

Отново целият отряд се втурна да търси изчезналия лекар. Бяха прекъснали, когато се развихри ураганът и стана наводнението. Но скоро стиенги-никайатоките откриха, че от гората идва отряд кайани, които водят със себе си някакъв пленник. Веднага изпратиха нататък опитни войни. И навярно между враждуващите племена би станала жестока битка, ако преследваните не се решиха на най-отчаяното средство — да запалят гората. Огънят застави хората на Лакон-Тай да отстъпят. Но щом огненият поток отмина надалеч, търсенето на доктора бе възстановено.

Сякаш подтикната от непознато чувство, Лена-Пра като в сън вървеше напред и с полупросълзени от тъга очи оглеждаше околността, дано намери някаква следа от изпадналия в беда любим човек. И небето чу молбата ѝ: тя видя сред изгорелия храсталак неподвижното тяло на Роберто и като стрела се спусна върху него.

— Той е жив, тате! — чу се гласът ѝ. — Помощ, тате! Бързо! Дай вода!

Тя внимателно положи главата му в скута си, намокри устните му и погали измъченото му лице с нежните си пръсти. Вгледа се в помътнелите от дим и болка очи и прошепна:

— Ти си мой, ти си мой! Не те давам никому. Или... Или ще умра с тебе!...

VI. ГРАДЪТ НА ПРОКАЖЕНИТЕ

Голяма беше помощта на неочакваните съюзници. Вече можеха спокойно да навлязат в непроходимите лесове по бреговете на езерото Тули-Сап. И най-сетне — да видят в дивия гъсталак развалините на някогашния голям град, разположен на огромна площ, сега полупотънала в блато. Това беше наистина изоставеният преди пет века Град на Прокажените.

Сега пред Лакон-Тай изникна въпросът: Къде трябва да търсят онова, за което бяха дошли — свещената останка на древността, скиптърът на последния крал на това изчезнало царство.

За този скиптър разказваха немало легенди. Една от тях гласеше, че скиптърът, изработен от злато, рубини и грамаден безценен изумруд, бил сърцето на самия крал на Прокажените.

— Как разбираш тази приказка, че скиптърът замества сърцето на краля на Прокажените? — попита доктора Лакон-Тай.

— Мисля, че трябва да търсим в Града някъде статуя, изобразяваща този фантастичен крал! — отговори италианецът.

— Но как ще узнаем, че статуята изобразява именно него?

На този въпрос нямаше отговор.

Хората на Лакон-Тай започнаха трескаво да дирят из полуразрушените дворци и храмове, из целия разрушен град.

В издирванията участваха всички, без групата на стиенгите, която остана край стените на града на Мъртвите. При това кормчията Копома показваше необикновено усърдие. Той се ровеше из развалините, като скиташе насам-нататък, суетеше се повече от всички, викаше. И кой знае защо, от време на време изчезваше някъде по за един-два часа.

Трябва да се признае, че ако не беше желанието бързо да открият „дривинг-ку“ — тайнственият скиптър на краля на Прокажените, Роберто Галено съзнателно би се отдал на проучвателска дейност. Той беше първият европейец, имал възможността да проникне в тази област.

Той бе първият учен, който би могъл да даде на цивилизования свят пълно описание на тоя митичен град...

Наистина човек може да изпадне във възхищение, когато гледа многовековните постройки, с които буквално беше изпълнен Онгкор-Том — някогашното название на града. Множеството дворци с пет, седем или десет етажа, изцяло построени от гранит и различен вид скъп мрамор, изглеждаха като че ли вчера напуснати от своите обитатели.

Но като влезеш във вътрешността на тези разкошни дворци, виждаш опустошителната сила на вековете. На едно място липсва покрив, на друго — рухнали стените, на трето — подът се продънил. Единствените обитатели в момента на изоставените чудни здания с неповторима архитектура се оказаха прилепите, змиите, маймуните, както и птици, подслонили се тука в неவிждано множество.

На тези дворци не отстъпваха нито по големина, нито по изящната си архитектура чудните храмове-пагоди, препълнени със статуи на Буда. Но по-голяма част от тях лежах по напуканите плочи на мраморните подове, покрити с трева и забвение. Само някои от образите и фигурите на Буда гледаха непознатите пришълци със своите кривогледи очи, пълни със загадъчна тъга и проницателна усмивка, като че казваха:

— Всичко в света е прах и гнилото... Всичко е суета на суетите и съвършена суета! Едно е вечно, едно е ценно. И то е спокойствието, забравата, безгрижието...

Роберто Галено гледаше поразен останките от неவிждано грамадния мраморен мост, който съединяваше двете части на града. Този мост, дълъг около четвърт километър, се е издигал на петнадесет яки арки, но настилка му рухнала вече отдавна във водата на канала. А няколко арки бяха се съборили, тъй че мостът не можеше да се използва. Съвременните обитатели на древния град Онгкор-Том не се нуждаеха от този мост. Изобщо градът приличаше на колосални гробища. Но това, което беше оцеляло тук, ясно говореше за високата степен на цивилизацията на някогашните му обитатели. Явно с архитектурата си те са съперничели на римляни, гърци, египтяни...

Сред мъртвия град се издигаха две величествени здания. В едното без труд можеше да се познае царският дворец, а в другото — храм, пагода с удивителна архитектура.

— Или тук ще намерим скиптъра на Прокажения крал, или не ще го намерим никъде — рече Лакон-Тай на лекаря.

Дворецът и пагодата бяха най-запазените здания в града на мъртвите. Очевидно, те са били построени по-късно от другите дворци и храмове. Според легендите кралят на Прокажените бил последният владетел на царството Кхмер — след неговата смърт жителите на града се разбягали, а царството пропаднало. Оттук идваше логическото заключение, че именно този дворец е служил за жилище на последния крал в Онгкор-Том, а пък пагодата е зданието, за чиято направа са отишли неизброими средства.

— Да потърсим тук това, което ни трябва — предложи Лакон-Тай.

Част от хората се запътиха към двореца. Те ровеха и търсеха из купищата руини сребърници, които са служили някога за разменни монети в царството Кхмер.

Друга част, под предводителството на Лакон-Тай, тръгна за храма.

Но не беше така лесно да се проникне в пагодата, защото входът ѝ беше задръстен от грамадни развалини.

След половинчасова работа входът беше освободен и пред нашите приятели се разкри дълбоката вътрешност на храма. Като се спусна вътре, Лакон-Тай извика:

— Съкровището е тук! Аз го виждам! Виждам го!

Погледите на всички се приковаха в грамадна статуя, поставена в средата на храма, с доста груба изработка. Тя изобразяваше човек с дълга брада. Лицето на тази статуя сияеше от далеч: то бе покрито със златна маска. И тези, които гледаха това странно изображение, си спомниха за тайнствените слова, останали в легендата:

— Последният крал на великото кралство Кхмер, който заболя от проказа, не се явяваше никога без златна маска на лицето си, която скриваше отвратителните белези от погледа на хората...

Всички храмове на Онгкор-Том носеха явните следи от посещенията на множество грабители, които безжалостно са отнесли цялото богатство на някогашните жители на града на мъртвите. Но статуята на краля на Прокажените беше останала недокосната, макар че по нея имаше повече от един пуд чисто злато. Грабителите и туземците не са посмели от сковаващия страх да не ги постигне

проклятието и да заболяят от болестта, погубила цялото царство — от ужасната проказа...

— Или тук, или никъде — реши гласно Лакон-Тай.

Той приближи на две крачки от статуята на Прокажения крал и нанесе силен удар с приклада на тежката си карабина.

Като че ли очаквала столетия този удар, статуята мигом се разби на парчета. От вътрешността ѝ се търкулна някакво блестящо, продълговато сандъче и падна със звън на пода.

— Дривинг-ку! Сърцето на краля на Прокажените! — извика Лакон-Тай, като взе сандъчето с треперещи ръце.

При тази фантастична сцена всички присъстващи в храма неволно възкликнаха: в ръцете на стария сиамски генерал беше свещената реликва, скъпоценният скиптър. Скиптърът беше направен във вид на малък жезъл. Дръжката му всъщност бе един великолепен, необикновен изумруд с невидани размери. А завършваше с изваяна от злато фигурка на Буда, върху трон, също от злато. Но тоя скъп метал почти не се виждаше. Покрит бе със скъпоценни камъни с различна големина и различен цвят. Като капки кръв блестяха безценни рубини, брилянти пръскаха милиони искри, гълъбови камъни...

В този момент внезапно се зачу страшен гръм. Всичко се заклати, стените на пагодата се затресоха, грамаден камък се срути и прегради изхода, вратата на храма. Когато облакът прах се разпръсна, отгоре над хората прогърмя зловец глас:

— Предайте се! Вие сте в ръцете ми! За вас вече няма никакво спасение!

— Жрецът Миенг-Минг! — извика поразен Лакон-Тай.

— Да, това съм аз! До този час вие най-благополучно се измъквахте от засадите. Аз не можах да се справя с вас нито чрез сила, нито с хитрост. Но хората от моето племе умеят да чакат търпеливо. Огледайте се наоколо. Вие се намирате в подземие, защото подът на храма сега е на шест метра под земното равнище. Стените са направени от огромни плочи, няма нито врата, нито прозорец. Единственият прозорец се намира на двадесет метра над пода, а вие не сте птици... Изходът на храма е затрупан от грамаден каменен блок, който не можете да отстраните. Наистина вие сте въоръжени, но аз не съм дете и няма да пожертвувам живота на нито един от войниците си, за да ви пленя. Вас ще ви победи гладът, защото нямате нито късче

хляб. Ще ви убие жаждата, защото нямате в ръцете си нито чашка вода...

Живи-погребани, не успели още да отвърнат на заплахите на своя враг, от двора на храма те дочуха някакъв вик и Лакон-Тай позна тоя глас.

— Пурам! — викаше яростно Копома, мнимият кормчия, а всъщност неприятелски шпионин, изпратен в лагера на Лакон-Тай. Беше се отделил от хората на генерала и останал на стража в двора на пагодата.

— Пурам! Тук има един от слугите на твоя враг! Тук е адютантът Фенг!

Но в същия миг проехтя изстрел и се чу болезнен вик. Лакон-Тай позна гласа на смъртно ранения човек — той не беше на Фенг, а на предателя Копома. Останал въвн от храма, адютантът на генерала разбра, че го заплашва смърт. Затова той застреля кормчията, проби си път и избяга настрана от развалините на площада, където хората на Лакон-Тай бяха оставили конете си.

— Дръжте го! Убийте го! — викаше яростно Миенг-Минг.

Навън загърмяха безредни изстрели. Но Фенг вече се носеше на бързоног кон, като държеше юздите на още два коня. Куршумите летяха покрай него. Един от конете беше ударен в хълбока. Друг свали тюрбана на беглеца, а трети го удари в гърба и излезе от гърдите му. Но макар и ранен смъртно, Фенг, обвил с двете си ръце шията на животното, като вихър се скри от погледите на враговете.

След половин час конят и ездачът му стигнаха до поляната, зад развалините на мъртвия град, там, където беше разположен лагерът на вожда на стиенгите-никайатоги, съюзника на Лакон-Тай.

Воините-стиенги се затекоха да посрещнат бягащия кон и предпазливо свалиха от него ранения адютант.

— Моят генерал... Падна в засада... Погребан е в подземие то на храма на Буда със златния лик... Спасете го...! — прошепна едва чуто той.

— Ранен ли си? Какво ти е? — наведе се над него старият вожд на стиенгите.

— Аз... съм... убит! — промълви за последен път Фенг.

Смъртен трепет премина по тялото му. Сърцето му спря да бие.

Нека се върнем при нашите приятели, живи погребани в подземията на храма.

Разбира се, че те пребродиха целия храм отдолу нагоре, обиколиха всеки ъгъл, всяка колона, всяка плоча, но резултатът не беше утешителен: Миенг-Минг беше казал истината. Скоро затворените отново чуха неговия глас:

— Опомнете се, не губете време напразно! Вие сте в ръцете ми и никой и нищо не ще ви спаси. Та аз не съм ви враг! Бъдете благоразумни, предайте се и вие ще видите, че аз съм ви приятел, а не враг! Нека само Лакон-Тай даде честна дума, че дъщеря му ще ми стане жена и тогава аз ще ви освободя. Ние заедно ще занесем на императора намерения от вас скъпоценен скиптър. Владетелят ще върне на Лакон-Тай своята милост. Разбира се, на чужденеца мястото му не е между вас. Европейецът трябва да напусне пределите на Сиам, но аз ще го пощадя, кълна се в това...

При тия думи Роберто Галено пребледня. Той едва сега разбра колко драга, колко безумно обична е станала за него тази чудна сиамка-героиня, тая девойка-полуезичница. Той разбра, че раздялата с нея е раздяла със собствения му живот.

Лена-Пра неочаквано се обърна към Роберто Галено и го попита, като го гледаше право в очите:

— Какво ще кажеш ти?

Момичето за пръв път се обърна към лекаря на „ти“, и тази единствена дума преобърна душата на европейца. Като трепереше с цялото си тяло, той се спусна към любимата девойка и я хвана за ръка.

— Ти обичаш ли ме? — запита я той. — Не, аз виждам, че ти ме обичаш! О, мадона!

— И ти! — вместо отговор му призна Лена-Пра. — Оставам с тебе на живот и смърт!

Роберто страстно притисна момичето към гърдите си.

Точно тогава, зад стените на храма се чува викове, загърмяха изстрели.

— Ур-гара! Ур-гара!

— Приятелите ни идват на помощ! — подскочи Лакон-Тай. — Това са бойните викове на стиенгите. Навярно нашият предан Фенг е успял да стигне до лагера.

След малко пленниците бяха на свобода. Вместо да отворят входа на храма, стиенгите спуснаха въжета и измъкнаха от подземието всички. Бързо и ловко те изпълниха командите на стария вожд, вуйчото на Фенг. Но когато наоколо всички ликуваха радостни от победата, старецът си оставаше мрачен.

— Какво стана? Как успяхте да ни се притечете на помощ? — обърна се към него Лакон-Тай.

— За засадата ни извести моят племенник, вашият адютант Фенг. Ние дойдохме, промъкнахме се и за кратко време избихме хората на „пурама“. Той също е пленен. Ето го!

И вождът посочи извиващия се в ръцете на две дузини стиенги човек с изкривено от злоба лице и очи, готови да изскочат от орбитите си. Това беше „великият раздавач на милостите“ на императора на Сиам, коварният пришълец от Камбоджа, Миенг-Минг, жрецът-„пурам“.

— Не се допирайте до мене! — крещеше той. — Да не сте посмели да ме блъскате!

— Успокой се, змия! — рече му Лакон-Тай, като му обърна гръб. — Никой от нас няма да си цапа ръцете с твоята кръв! Ние ще те отведем с вериги в Банкок. Нека сам Пра-Бард те съди, отровителю на слоновете, най-големият престъпник между престъпниците.

Думите на генерала като че с електрически нож пронизаха тялото на жреца. Той разбра, че е изгубен. В миг отчаяно се дръпна и като се освободи от държащите го воини, се хвърли върху стоящата на две крачки от него Лена-Пра. В ръката му блесна малък кинжал, издигнат за удар в гърдите на девойката. Обаче не му се удаде да осъществи адския си план. Старият вожд на стиенгите, който през цялото време не го изпускаше от очи, очевидно бързо разбра намерението му. И по-рано, отколкото можеше някой друг да съобрази какво става, вождът се хвърли върху престъпника. „Пурама“ вече лежеше на земята, гърчейки се под удушавания го със своите железни ръце стиенг. Нещо изхрущя. Последен нечовешки вик. И стиенгът се изправи, като остави на земята удушения враг.

— Той уби Фенг, а аз убих него! — обясни старият човек, като се отдръпна от трупа на жреца.

— Нима Фенг е убит?! Моят верен Фенг убит ли е? — побелял от скръб викаше Лакон-Тай. — О, горко ми! Горко ми!

Верните спътници на генерала стояха до него с помрачени лица, но никой не се осмели да успокоява Лакон-Тай с утешителни думи.

* * *

След месец Банкок ликуваше: най-послед пътешествуваният по свещените води на езерото Тули-Сап велик генерал Лакон-Тай се върна. Той донесе на императора съкровище, на което няма равно в света: изумрудения скиптер на последния владетел на царството Кхмер.

Ликуваше и императорът Пра-Бард...

И когато след известно време Лакон-Тай се обърна към него да му разреши заедно с Лена-Пра „за кратко време да напуснат Сиам и да посетят Европа“, Пра-Бард даде пълното си съгласие, без да подозира, че старият велможа напуска родината си не за малко, а завинаги... Капризният повелител на Сиам не знаеше и това, че Лена-Пра вече скрито се беше венчала с Роберто и сега отплуваше с мъжа си европейец далече, към родината на майка си...

Ако Вие, читателю, някога посетите красивата Флоренция, в местността „Кампо-Санто“, в гробищата ще ви посочат разкошен мавзолей от мрамор и гранит, построен в непознат, фантастичен стил. Който пък е бил в Сиам, той лесно ще познае, че този мавзолей представлява точно копие на една от най-почитаните пагоди в Банкок.

В осемнадесетата година на деветнадесети век във Флоренция почина, доживял до дълбока старост, Лакон-Тай. Тялото му беше изгорено върху клада от драгоценни ароматни дървета, донесени от Изток, според обичая на неговите прадеди. А събраната от кладата пепел се пази в разкошна сребърна урна, върху която има написани слова на непонятна за европейците писменост...

Роберто Галено и неговата съпруга и сега са живи и се радват на уважение и обич във Флоренция. Богатствата на Лакон-Тай им дадоха възможност да бъдат благодетели, да получат от съвременниците си прозвището „приятели на бедните“.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.